

Cirkel van Illusies

Cirkel van Illusies

Een SF-Detectiveroman

Johan Framhout

Voor Gerda

Schrijver: Johan Framhout
Coverontwerp: Johan Framhout
ISBN: 9789463187541
Uitgegeven via: : Yanga.be | Yanga.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Johan Framhout

De grijze planeet

Krisian Wellis stond in een kleine nis van de stasisruimte, voor een spiegel en wasbekken. Hij bekeek zijn spiegelbeeld maar dat verraadde niet wat hij voelde. Het was de tweede maal in zijn leven dat hij uit de kunstmatig opgewekte hypometabolische stasis terugkwam en hij voelde zich nog belabberder dan de vorige keer. Ik word ouder, dacht hij. Zijn lichaam bewoog met duidelijke tegenzin, alle spieren reageerden loom. Hij voelde zich misselijk en draaierig alsof hij een ferme kater had die de medische apparatuur niet had kunnen voorkomen. Hij bleef nog wat kijken naar zichzelf tot zijn waggelend spiegelbeeld erin slaagde om tot stilstand te komen. De achtergrond bleef om hen beiden heen draaien. Krisian omklemde met beide handen de lavabo alsof hij daarmee kon afremmen. Hij kreeg een grote sympathie voor de eekhoorns en andere proefdieren die in de loop van de mensengeschiedenis de weg naar de winterslaapachtige toestand hadden gewezen.

Het bekijken van zijn vertrouwd spiegelbeeld stemde hem gerust: zijn hoekig gezicht met zijn grijze, ietwat te diep liggende ogen, zijn iets te groot en vooruitstrevend reukorgaan, de lachrimpeltjes rond zijn brede mond en het gefronste voorhoofd. Zijn donkerblond haar stond weerbarstig in alle richtingen. Zijn huid vertoonde met de jaren steeds meer reliëf. De cosmetische techniek had weliswaar de groeven van zijn verleden grotendeels weggewerkt, maar liet glooiingen achter. Zo werd zijn gezicht een weerspiegeling van zijn persoonlijke geschiedenis. Dat mocht, hij wou geen gelaat van een jongeling waar de hiërogliefen van het verleden uit waren gewist. Die plooi in mijn voorhoofd is van Menlyn, bedacht hij, en de diepe eronder omwille van de kinderen die hij niet meer terugzag. De derde plooi kwam vast van die zaak in Zuid-Amerika waar hij een hele tijd opgesloten was in een klein, donker hok. De wallen onder zijn ogen, van de ontvoering van zijn kinderen en van de slapeloze nachten die hij toen heeft moeten doorstaan. Hij nam een kam, herstelde de scheiding in het midden en kamde zijn donkerblonde haren naar achteren.

Krisian voelde zich nog ellendig toen hij door de gangen naar de vertrekruijnte strompelde. De gebogen wanden van de gangen, verdeeld door een kunsthouten gebinte, straalden een zacht abrikooskleurig licht uit. Hier was geen virtuele coating en dat beviel Krisian wel. Hij kwam met andere ruimtereizigers toe in de panoramische zaal. Niemand sprak een woord, iedereen stond roerloos naar het wonder te kijken vóór de grote vensters. De poort was een toestel: een kleine, afgeknotte kegel met weinig structuur. Hun ruimteschip gleed steeds dichterbij. Het zou weldra aanleggen. De reizigers van de aarde voelden zich geboeid en verrukt door het aanzicht, maar tegelijk ook wat bang. Toch waren zij niet de eersten om de poort binnen te gaan. Reeds lang voor hen waren er mensen doorheen gegaan om op een gans andere plaats in het universum aan te komen.

Toen het ruimteschip vlak bij de poort kwam, stonden ook de laatste tot bewustzijn gekomen collega's naast Krisian. In de perfect gave wand van het toestel groeide langzaam een cirkelvormige opening. Het was een kleine opening, waarop het ruimteschip van de aarde zelf een tunnel aansloot. Die tunnel zoog zich op de wand van de kegelvormige satelliet vast als de slurf van een parasiet. Het ruimteschip vulde de tunnel en de binnenruimte van de afgeknotte piramide met een aardse atmosfeer. Daar

trokken de veertien ruimtevaarders doorheen, in een eenvoudige kleding en met enkele zwevende koffers als bagage.

Binnenin de poort stonden de aardbewoners in een cilindrische ruimte met een al even gave wand als de buitenkant van dit vreemde vervoermiddel. De opening waardoor ze binnen waren gekomen, smolt in de wand weg. Krisian en zijn collega's bleven roerloos afwachten. Door hun training waren ze virtueel voorbereid op wat er zou gebeuren. Ze keken allemaal in dezelfde richting, recht vooruit, klaar om op het juiste ogenblik vooruit te stappen. Zij verheugden zich erop in een paar minuten vele lichtjaren te kunnen overbruggen.

Het zoemen begon, rond het aardse team wentelde een ring van lichtjes. Krisian vroeg zich af of deze lichtjes deel uitmaakten van het mechanisme, of dat zij er enkel waren voor de sfeer. Maar zij wisten allen hoe ongelofelijk gesofisticeerd de scanners van deze raadselachtige satelliet waren.

Ze werden aanvaard. Lichten begonnen nu overal te schijnen, in vele kleuren en soorten. Ze zwermden rond hen als dolgeworden vliegen of vogels. Soms drongen lichten in hun lichamen door, wat een akelige gewaarwording was. Doch ook daar waren zij op voorbereid. Zij hadden het volste vertrouwen er doorheen te komen. Soms duizelde het voor Krisian of begon hij te wankelen. Dan deed hij een paar kleine stappen voorwaarts. Zonder een sein trok het team samen op stap, recht vooruit. De ruimte rond hen zag er nu uit als een oneindige gang, een caleidoscoop van lichten en geluiden. Er was een intense beweging van lichten in de lengte van de gang, zowel heen als terug. Geluiden zwollen aan, de lichten werden steeds meer flitsend, tot zij helemaal niet meer wisten wat onder of boven was, voor of achter. Krisian strompelde maar als bij wonder wist hij zich recht te houden.

Toen alles geleidelijk begon af te nemen, was het spektakel over zijn hoogtepunt heen. Een symmetrisch gebeuren begon in tegenovergestelde richting: steeds zachter, stiller, kalmer. Tot het heel rustig werd en heel donker. Niemand sprak en Krisian voelde zich een stuk rustiger. Het overbruggen van de massa lichtjaren was voorbij.

Toen de veertien gezanten van de aarde in een kleine aankomsthal waren binnengestapt, stond er een vreemde figuur hen op te wachten. Al hadden zij hem op voorhand op holo gezien, nu hij daar heel reëel vóór hen stond, bleek het toch een bijzondere ervaring. In een blauw, lang gewaad stond een Gokatarasj: een rijzige gestalte van twee meter, met een lang hoofd dat aan een oud Afrikaans masker deed denken. Zijn gezicht gaf een nobele indruk, het leek met heel fijne lijnen ingesneden. Zijn ogen waren twee dunne spleten. De neus was een onmerkbaar vervolg van een verticale lijn die zijn langwerpige hoofd verdeelde in een rechter- en linkerhelft. De mond aan het ondereinde van het langwerpige hoofd, deed ietwat slurfachtig aan, als een korte teut van een theepot.

De gezanten van de aarde stopten en groetten eerbiedig. De gestalte groette niet, maar bracht een spervuur van geluiden voort: gesis, geritsel, gefluit, getokkel, alles door elkaar in een ongelofelijk hoog tempo. Kort na de eerste geluiden viel een stem in. Dat was de vertaalcomputer.

“Wij heten u van harte welkom en hopen dat u een voorspoedige reis heeft gehad. Zoals u weet staan wij met onze ruimteschepen in voor het transport van de poort naar uw kolonie op de kunstmatige planeet.”

Terwijl hij sprak kwam er beweging in zijn gezicht waardoor het onmiddellijk heel wat minder maskerachtig leek, maar het viel moeilijk op te maken of dat personage nu lachte of streng keek. De nieuwkomers volgden hem door een nauwe, doch hoge tunnel en stapten zijn ruimteschip binnen.

De binnenruimte van dat schip zag er uit als een grot: één enkele ruime hal met stalactieten en stalagmieten. De stalactieten en stalagmieten waren bedekt met heel veel flonkerende lichtjes en scherpjes, het geheel gaf Krisian een vrolijke en feestelijke indruk. Niet passend voor een ruimteschip op missie, dacht hij. De ruimte was overigens sober verlicht, zodat er duidelijke, wisselende holo's te zien waren onderaan de punten van de stalactieten. De stalagmieten, die op diverse plaatsen op de vloer recht naar boven wezen tot op een hoogte van ruim een meter, dienden blijkbaar voor de besturing van of regelingen in het schip.

Er waren twee grote schermen: één vooraan en de grootste opzij. Zij hadden een onregelmatige vorm zoals de spreekballonnen van een antiek stripverhaal. Aan het voorste scherm stond één Gokatarasj. Zijn handen hadden vier heel smalle, lange vingers en een al even lange duim. Ze deden wat aan vorken denken, maar als de bezoekers zagen hoe beweeglijk die waren, verdween die indruk snel. De Gokatarasj bediende een stuurtafel vol kleine gekleurde lichtjes, zo klein als speldenknoppen. Wellicht was hij de enige stuurman, dacht Krisian. Heel normaal, want een ruimteschip werd in feite bestuurd door een intelligente computer. De besturing via dat paneel werkte veel sneller dan via de spreektaal. Een moderne ruimtestuurman is eerder een specialist in communicatie.

Krisian vroeg zich af hoe het schip er van veraf uitzag. Als hij door het grote venster naar buiten keek, zag hij dat er onder hen een soort golvende vin was. Dat zal iets met de aandrijving te maken hebben, die op het voortbrengen van golven was gebaseerd, veronderstelde hij, een technologie die op aarde onbekend was.

Vijf andere Gokatarasj stonden op korte afstand van het grote venster te keuvelen. Het werd al spoedig duidelijk waarom zij daar stonden. De aardbewoners gingen er bijstaan toen ze merkten dat er een planeet in het zicht was gekomen: een heldere ster werd geleidelijk groter. Ze hadden verwacht dit beeld op een venster aan de voorkant te zien en niet aan de zijkant. Dit waren echter geen echte vensters, maar schermen die in een holo weergaven wat er buiten was te zien, waargenomen via kleine ogen rondom de buitenscheepswand.

De afgevaardigden wisten dat de planeet een matglanzend, donkergrijs oppervlak had. Dat boloppervlak vormde het plafond boven ontelbare kolonies die uit volledig afgesloten cellen bestonden, in de vorm van zeshoeken. Elk van deze cellen was een kolonie van een andere planeet. Eén van die cellen was toegewezen aan de mensen van de aarde: Terra Remotus.

In die cel had de mens lang geleden eerst eenvoudige woningen gemaakt, gemeenschapsruimtes, werkplaatsen, laboratoria, scholen. Met hulp van de meegebrachte miniatuurtechnieken en de grondstoffen die de Gokatarasj voor hen van nabije planeten brachten, konden aardse geleerden steeds nieuwe en betere constructies maken. De poorten lieten geen import van grote materialen toe: machines, grondstoffen of ruimteschepen, de aardse beschaving moest in een versneld tempo heropgebouwd

worden. Het had honderd jaar geduurd eer de techniek van de kolonie die van de aarde evenaarde. Dan pas was de bouw van de steden begonnen, de agglomeraties die er nu zijn.

Toen het doel van hun reis de grootte had gekregen van een tennisbal, stond niet iedereen meer aan het grote virtueel venster. Ze stonden in een groepje van drie en een groepje van vier met elkaar te praten over de aarde die ze hadden achtergelaten. Dit was voor iedereen een lange werkreis, ze hadden getekend om twee jaar op de verre kolonie door te brengen, met mogelijkheid tot verlenging indien ze dat wensten. Het aantal reizigers via de poort, werd door de poort zelf beperkt gehouden. De vele kolonies hingen van die ene poort af, voor het verkeer van en naar de moederplaneet. Het werk van de gezanten van de aarde in de kolonie leverde betere resultaten op als zij het verscheidene jaren konden volhouden, op voorwaarde dat de kolonie hen al die jaren wou dulden, want aardse inmenging was er niet erg populair.

Krisian Wellis, Alexander Njimsky en William Hurding waren aan het grote scherm blijven staan. Zij vonden het boeiend om de verre planeet langzaam groter te zien worden. Ze was nu zo groot als een volle maan die je op aarde ziet.

“Besef je hoeveel voelende en zelfbewuste wezens er op deze planeet rondlopen? De planeet is verdeeld in duizenden zeshoekige cellen, die telkens een andere soort wezen herbergen. In Terra Remotus leven er twintig miljoen mensen. De biljoenen wezens van deze planeet leiden een eigen leven, geen twee aan elkaar gelijk,” filosofeerde Alexander Njimsky. Hij was de diplomaat onder hen, een grijze vijftiger die zijn haar lang liet groeien, in een kleine staart gebonden. De brede neus op zijn eivormig gezicht, was op zijn typische manier wat omhoog geheven, alsof hij overal geuren opspoorde.

“Ik mag er niet aan denken hoeveel er op die planeet genoten en geleden wordt. Niet alleen omdat ik moeite heb met lijden, het is eerder de immensiteit van alle emoties die mij doet duizelen,” viel Krisian Wellis in.

“En dat is nog maar een kleine druppel in de oneindigheid van het heelal.” William Hurding was een witharige kerel met sproeten, de jongste man van het team.

Ze schrokken toen zij achter zich gesis en gesputter hoorden, vertaald als: “Je moet niet proberen al het leed van de wereld te bevatten. Iedereen heeft slechts één leven, zijn of haar leven.” De Gokatarasj was onopgemerkt achter het groepje komen staan. Ze zeiden een tijdje niets meer. De kunstmatige planeet had nu de grootte van een voetbal en ze konden het gave, donkergrijze oppervlak zien.

Louise Michal kwam bij het groepje staan om de Gokatarasj uit te horen. “En jullie taak is het geheel draaiende te houden?”

“Zo zou je het kunnen stellen,” antwoordde de Gokatarasj. “Ik heb me nog niet voorgesteld: ik heet Pakt Tlaik. Het is mijn taak om aan jullie uitleg te geven indien jullie dat wensen.”

Nadat de vier zich hadden voorgesteld, vroeg Louise verder: “Is het geen gigantische taak om de vrede te handhaven tussen al die verschillende culturen?”

“Zeker. Gelukkig hebben alle kolonies duidelijke, ondoordringbare grenzen. Enkele hebben gevechtseenheden die de kolonie kunnen verlaten om de ruimte in te gaan, maar geen enkel wezen mag de wezens van een andere cel of kolonie om op het even welke manier manipuleren. Dat zou de poort trouwens niet dulden. De bedoeling van de poort

is net om al die verschillende levensvormen bij elkaar te brengen en elkaar te leren kennen zodat, door hun wederzijds begrip, oorlog wordt vermeden, nog vóór ze elkaars moederplaneet met ruimteschepen kunnen bereiken. Zonder de poorten zijn de onderlinge afstanden immens groot.”

“Mijnheer Tlaik, we leerden dat alle cellen als regelmatige zeshoeken tegen elkaar liggen...”

“Ongeveer, met perfecte zeshoeken bedek je geen bol. Er is ook een tussengebied dat de constructie ondersteunt. Maar binnenin heeft elke kolonie dezelfde oppervlakte ter beschikking.”

Krisian had maar met een half oor geluisterd, terwijl de donkergrijze bol die op hen af leek te komen, het holovenster overgroeide. “Hoeveel cellen zijn er bewoond en met wat voor soort wezens?”

“Dat is een moeilijke vraag. van de dertigduizend cellen zijn de helft ondertussen bewoond. Maar een beschrijving van de soorten is onmogelijk. De onderlinge verschillen zijn zeer groot.”

“Geef ons een voorbeeld,” stelde Louise voor.

Een kort gesis en gesputter ging de vertaling altijd een beetje vooraf. “De R24 bestaan uit zelfbewuste, voelende computers, die zichzelf verbeteren en reproduceren. Maar hun ontwerpers bestaan niet meer.”

“Communicatie moet toch een moeilijk punt zijn,” meende Louise.

“Dat is zo. Tussen sommige wezens is de communicatie beperkt. Daarom plaatsen we de wezens met gelijksoortige communicatie in naburige cellen.”

“Elke levensvorm die zelfbewust is, hoogintelligent en voelend, krijgt een cel?” Krisian stelde zijn vraag zonder zijn blik van de donkere planeet af te wenden.

“Zeker. Sommigen komen hier niet op eigen houtje terecht zoals jullie, anderen werden door wezens geholpen: hun patroons.”

Krisian Wellis dacht na over zijn persoonlijke opdracht. Hij was met het team meegestuurd om drie vermiste personen op te sporen: afgevaardigden van de aarde, belast met een onderzoek. Dat gebeurde al enige tijd geleden. Er was eerst een beroep gedaan op de bevoegde diensten van de kunstmatige planeet zelf, maar die slaagden er niet in om de drie vermisten op te sporen. Daarna werden nog een paar speurders gestuurd door de aarde, eveneens zonder succes. Nu hadden ze voor het eerst een privé-detective ingeschakeld. Hij vroeg zich af hoe hij zo gek kon geweest zijn om die opdracht te aanvaarden. Dat de vorige speurders niets hadden gevonden, wees op twee mogelijke oorzaken: die drie waren al lang dood of ze bevonden zich in een andere kolonie. Het zag er dus naar uit dat zijn speurterrein bestond uit bijna vijftienduizend cellen, hoofdzakelijk bewoond door volslagen onbekende wezens. Een naald zoeken in een hooiberg leek hem een heel stuk eenvoudiger.

Alexander Njmsky haalde Krisian uit zijn gepieker.

“Ik vraag me af: leidt al dat leven ergens naartoe? Is er een of andere grootse toekomst voor het heelal?”

“Je stelt dus de vraag of er een evolutie bestaat? Evolutie die meer betekent dan louter verandering?” polste Louise.

“De mensen van nu zijn veel gelukkiger dan vroeger,” vond William.

“Dat weten wij toch niet. Bestaat er een graadmeter voor geluk?”

Krisian Wellis zuchtte. “De mens leeft nu toch niet meer in de erbarmelijke omstandigheden van vroegere tijden, dat is toch al iets. Maar zolang er oorlog is, is er ellende. Ik vraag me soms af of er ooit een harmonische samenleving komt in de toekomst.”

“Als er een komt, maakt die hier de meeste kans,” meende Louise.

“Laat je niet misleiden door een gaaf oppervlak,” merkte Alexander op.

De planeet was intussen zo dichtbij dat zij nog slechts een segment van de bol zagen, een gaaf oppervlak met heel regelmatig gerangschikte punten, de openingen van de schachten, de toegang tot de kolonies. Elke kolonie had een eigen schacht waarin de pendules of kleine ruimteschepen konden opstijgen of neerdalen. De zwarte punten leken het oppervlak in ruiten te verdelen. Het schip kwam in de buurt van de cel die aan de aarde was toegewezen: Terra Remotus. De andere gezanten van de aarde waren nu ook bij het grote scherm komen staan. Het gebied tussen de schachtopeningen was veel groter dan wat ze van veraf zouden vermoeden, ze waren bijna vierhonderd kilometer van elkaar verwijderd. De donkergrijze, ondoorzichtige huid van de planeet verborg elke inhoud van om het even welke cel.

De opening van één schacht, hun doel, werd steeds groter. Ze daalden af, recht de schacht in: een eentonige grijze buis tot op de bodem, duidelijk gescheiden van de leefruimte van de cel. Op de bodem gekomen, plaatste het kleine schip zich precies op de steigers die daarvoor waren geconstrueerd. Toen zij het schip verlieten zagen zij pas voor het eerst haar vorm. Het leek wel een door bijzondere mutaties getroffen soort koraalvis. Drie Gokatarasj stapten met de bezoekers van de aarde mee naar de uitgang, waar een groep mensen hen stond op te wachten. De begroeting was hartelijk en dat was voor de gezanten een opluchting. Ze waren allen bang geweest dat men hen als pottenkijkers zou beschouwen, ongewenste bemoeials in een kolonie die liever zijn eigen leven leed dan rekenschap te moeten afleggen aan haar moederplaneet. De Gokatarasj begeleidden hen niet verder en vertrokken.

Het hoofd van het ontvangstteam was mevrouw Landya Mobul, een heel hartelijke vrouw. Zij stelde zich voor en legde uit dat zij verder zou blijven functioneren als spreekbrug tussen de afgevaardigden van de aarde en haar regering. Ze werden naar een grote feestzaal gebracht, waar op lange tafels allerlei dranken en versnaperingen de belangstelling trokken van de veertien. Ze waren wel wat teleurgesteld dat de hoogste personages van de kolonie niet op deze receptie aanwezig waren. De minister van toerisme en stedenbouw was er, maar de gezanten van de aarde beschouwden zich absoluut niet als toeristen. Later kwam de minister van cultuur binnen en dat gaf aanleiding tot een gesprek over virtuele werelden, tussen de minister, Krisian Wellis, Louise Michal, Vesh Thempkins en Van Bikau. De laatste die binnenkwam was David Mildow, burgemeester van Central District: een joviale man met een vierkant gezicht, kort borstelig haar en dito wenkbrauwen, een geblokte figuur van middelmatige grootte. De meeste mannen waren in de ambtenaarskledij, met pitteleer en een eigen embleem onder de kraag dat de vroegere strik verving. Het embleem symboliseerde hun functie. De vrouwen kregen meer vrijheid in kledij, maar waren heel conservatief in het zwart, met hun embleem als een broche onder de linkerschouder. Soms loopt de vooruitgang in

de omgekeerde richting, dacht Krisian, die eenvoudig in een grijze broek en overall was gekleed.

Krisian geraakte in gesprek met een vrij jonge vrouw, met een blank, rond gezicht en een roze bloos op de kaken. Ze heette Nasti. Ze had wel frissere ideeën dan de meeste anderen op de receptie. Ze gaf hem wat uitleg over spijzen en drankjes die niet van aardse afkomst waren. Krisian was vooral verzot op de tashba, een recept van de Argonauten. Nasti bleek een psychologe te zijn, die in de psychologie van de Argonauten gespecialiseerd was.

Het blinken van haar ogen verraadde haar belangstelling voor Krisian. Omdat ze aangenaam gezelschap was, bleef hij een hele tijd met haar praten. Ze werd geleidelijk persoonlijker.

“Hoe voelt het aan om in een dergelijke korte tijd een enorme afstand te overbruggen?”

“Onwerkelijk.” Dat was het allereerste wat Krisian te binnen schoot. “Ik zou durven zweren dat die poort gewoon een virtuele cabine is van een bedrieger die dat hele gedoe van de grijze planeet heeft uitgedacht. In feite liggen wij daar in die poort in een AVC, onze zenuwen verbonden met de intelligente computer die ons alles doet voelen, zien en horen opdat we zouden denken dat wij op een verre planeet zijn beland.”

“Ik ben dan een virtuele vrouw, een spook?” Ze glimlachte geamuseerd.

“Tenzij jij ook ergens in een AVC op dezelfde computer bent aangesloten.”

“Hm. Ik denk het niet. Ik ben hier geboren en opgegroeid.”

“Dan ben je vast een spook.”

“Ik hoop dat ik best meeval als spook.” Haar ogen blonken nog meer.

“Dat valt wel mee,” plaagde Krisian.

“Ik denk dat je het mis hebt. De poorten werden zo vaak gescand. Ze schijnen te werken via een combinatie van een wormgat en negatieve energie. Ze vervormen de tijdruimte en maken er dan een gaatje in.”

“Dat kan je me wel vertellen, spook. Het enige echte bewijs zou zijn als ik je op aarde tegen het lijf liep. Als ik je herkende en zei: was jij ook niet op die grijze planeet daar? Om een bewijs te hebben zou ik dan vragen: geef je me je adreskaartje voor als ik daar nog eens langskom?”

Nasti tastte in een plat, bijna onmerkbaar zakje van haar lang zwart kleed en viste er warempel een adreskaartje uit. “Voor jou. Als je me later op aarde nog wil herinneren.”

Toen kwam een vriendin van Nasti erbij: Mary Field, een journaliste van Daily News, de grootste mediamaatschappij van de kolonie. Mary Field begon hem zo te bestormen met vragen dat hij de indruk had geïnterviewd te worden en dat zinde hem niet. Krisian ontvluchtte via het toilet en bleef daarna bij Alexander staan.

“En, bevalt het u?”

Alexander keek hem schuin aan. “Het eten en drinken bevallen me zeer. Maar zijn afgevaardigden van de aarde te min om een presidente te zien of een eerste minister?”

“Tja, uiteindelijk zijn we maar functionarissen. Zelf ben ik dat soort volk niet gewoon en ik mis ze niet. Denk je dat de presidente aangenaam gezelschap is?”

“Dat schijnt wel mee te vallen. Maar vergis je niet, de presidente heeft hier niet zoveel macht. Het is een vrij ceremoniële functie. De eerste minister is hier degene die regeert, Devanchu Emlis. Samen met het parlement natuurlijk, maar je weet dat het parlement

hier vol zit met regeringsvriendjes. De minister van Buitenlandse Zaken, Helga Vdanski, moet hier ook enig belang hebben, met zoveel duizenden burens op deze planeet. Voorts het hoofd van politie en van militie. Het schijnt dat het hoofd van wat men hier de Dienst Veiligheid noemt, minstens evenveel macht heeft als de eerste minister!”

“We zullen ze de komende dagen nog genoeg zien om hun gezicht beu te worden,” troostte Krisian. Later kwamen alle afgevaardigden bij elkaar staan. Ze graptten of vertelden anekdotes. Het werd al spoedig laat. Ze zouden morgen wel zien wat hen wachtte. Krisian verwachtte nog saaiere dagen en hij vroeg zich af of hij niet met een of ander foefje zou kunnen ontsnappen.

Mevrouw Landya kwam hen persoonlijk een kaartje afgeven waarop hun kamer aangeduid stond. Het kaartje zou hen wel gidsen. In hun kamer moesten ze het kaartje in de gleuf van de computer stoppen, die hen verder zou helpen. Louise was de eerste die haar collega’s goedenacht wenste. Maar in de deuropening van de receptiezaal kwam zij de eerste minister tegen en daardoor bleef de groep nog wat langer bij elkaar staan.

“Beter laat dan nooit,” fluisterde Alexander achter Krisians schouder.

Devanclu Emlis was een rijzige gestalte van twee meter vijf. Hij zag er Iers uit, vond Krisian. Een smal en bleek gezicht met wat lichte sproeten en kort rood krulhaar, een paar blauwe ogen en grote oren. Hij was in een grijs kostuum gekleed. Als je goed keek zag je aan een glansverschil dat de jas in vierkantjes was ingedeeld. Hij wreef met zijn vingers over de zijkant van zijn been. Alexander en Krisian stonden wat verderop, hun glas voor een laatste maal vullend.

“Zie je dat”, fluisterde Alexander weer. “Er zijn mensen die, zelfs als ze hun digitale lenzen niet in hebben, toch over hun broek blijven wrijven.”

“Misschien heeft hij die lenzen wel in,” meende Krisian. Ze kwamen bij de eerste minister staan, als mevrouw Landya zich tot de eerste minister wendde. “Foei, mijnheer Emlis, digitale lenzen gebruik je niet als je tot iemand spreekt.”

Devanclu Emlis was helemaal niet gechoqueerd door die opmerking. “Neem het me niet kwalijk. Ik weet dat ik onbeleefd ben, maar ik heb niet de tijd gehad om over jullie iets te lezen of te beluisteren en ik weet graag de namen van de mensen tot wie ik spreek.”

Hij wou vast nog meer weten, dacht Krisian. Zachtjes wrijven op een digitale broek dient om de tekst op hun lenzen te scrollen. Standaard zou er zeker al naam, land van afkomst, leeftijd en functie te lezen zijn, dus zocht de minister naar nog meer gegevens.

Devanclu Emlis verzekerde de groep dat alles in het werk zou worden gesteld om hun veiligheid te waarborgen. Het was beter om voorlopig in de regeringsgebouwen te blijven, waar ze ook een kamer hadden gekregen. Er waren immers elementen in deze kolonie die wars waren van alle bemoeienissen van de aarde en niet tevreden waren met hun komst. Nu zou er zeker niemand spoorloos verdwijnen, voegde hij eraan toe.

Daarmee doelt hij op mijn opdracht, besefte Krisian. Voor deze persoon moest hij oppassen. Op aarde werd hen al meegedeeld dat de minister zelf bij de groepering hoorde, waarover hij sprak. Voorts informeerde Devanclu Emlis vriendelijk of ze goed waren toegekomen, ofschoon hij dat duidelijk kon zien, en of ze nog moed hadden om hun opdracht uit te voeren. Alsof een receptie hun vastberadenheid zou aantasten! Indien ze de indruk hadden dat er niet voldoende medewerking was, voegde hij er nog

aan toe, mochten ze zich rechtstreeks tot hem wenden. Een gulle belofte, vond Krisian, nog waar te maken.

Het gesprek werd geleidelijk wat lossier en de eerste minister vertelde wat prettige anekdotes uit zijn loopbaan. Iedereen was moe en wou eigenlijk afblazen, maar dat durfden ze de eerste minister niet aandoen. Die zag er overigens ook niet meer zo fris uit. Eindelijk brak hij zelf het gesprek af, wenste iedereen goedenacht en verliet prompt het vertrek, alsof hij door een wesp was gestoken. De gezanten volgden al spoedig zijn voorbeeld.

Krisians kamer was zeker geen luxekamer, maar toch voldoende comfortabel. Tot zijn verwondering was er geen digitale wand, noch een groot holoscherm, maar een echt venster: een panoramisch venster, op ooghoogte, over de hele lengte van de kamer, vrij laag. Met een schakelaar kon het venster gesloten worden. Een plat scherm hing tegen de muur naast het bed. Het kon bewegen en in allerlei standen gezet worden, bijvoorbeeld vóór zich als hij in bed lag. Maar Krisian dacht nu niet aan schermen. Hij was doodop en was blij zich eindelijk op een bed te kunnen uitstrekken. De meeste van zijn collega's hokten nog even bij elkaar, wist hij. De detective wou echter alleen zijn, in een poging te slapen. Hij voelde zich zo moe dat hij zich met zijn klederen aan op het bed neerlegde. Het suisde en bonkte in zijn hoofd, wellicht het gevolg van het proeven van diverse exotische drankjes.

Er werd aan de deur geklopt. Wie wou hem nu nog storen? Misschien was het Alexander, William of Louise. Hij stond op om de deur te openen. Tot zijn grote verwondering stond er een onbekende man voor zijn deur. Zijn gebruinde gezicht was overschaduwd door een breedgerande deukhoed. Hij droeg een okergele poncho en een donkerrode pofbroek. Dat was niet echt ongewoon in een kolonie waar men de meest diverse kledij droeg. Hij had een gebogen neus met grote neusvleugels en een dun snorretje boven zijn dikke lippen.

“Neemt u me alstublieft niet kwalijk dat ik u op dit late uur nog stoort, mijnheer Wellis, maar ik wou u iets vertellen dat van het grootste belang is voor u. Mag ik twintig minuten van uw tijd? Binnen, uiteraard.” Toen hij zag dat Krisian bleef aarzelen, boog hij zich naar voren en fluisterde: “Uw leven is in gevaar, mijnheer de detective.”

Het gescheurde land

Met tegenstrijdige gevoelens, maar toch enigszins zelfvoldaan, overschouwde Danlin een deel van zijn wereld. Hij had een stevige en niet ongevaarlijke klim achter de rug op deze steile piek, maar de beloning was indrukwekkend. De vlakke rondom was voor een groot deel een plat vlak vol diepe scheuren.

Voor hem lag het land der duizend koningen. Alle koningen hadden een kleine lap grond, een stukje van het enorme plateau, en elk koninkrijkje was begrensd door de diepe kloven. Op elk stuk stond een kasteel, vaak met ronde gebouwen en vele ronde torentjes die liefelijk naar de kleine, hoge wolken wezen. Al die stukken plateau, die ‘eilanden’, waren verbonden door smalle bruggetjes, die in een opstaande boogvorm de afgronden be kroonden.

Daarachter, in de verte, lagen twee steden: Dandor en Mirtin. Zonder koning, maar met een bestuursraad, door de inwoners zelf verkozen. Elke stad was een labyrint van

woningen in het groen, met tuinen vol bomen en bloemen. Van de plaats waar hij stond, was Dandor amper zichtbaar: enkel wat daken, torentjes en koepels in een nevelig lichtgordijn. Mirtin was iets beter te zien, aan de overkant van de rivier, de Vanuar, de grootste rivier van het gescheurde land. Hier en daar leek een ster te fonkelen waar de zonnestralen weerkaatsen in de glazen gebouwen. Dandor, het centrum van het rijk der onsterfelijken, was de bestemming van zijn tocht.

Zijn innerlijke verscheurdheid laaide hoog op bij het zien van deze stad. Het zou niet eenvoudig zijn om in de Tempel der Beslissingen door te dringen, maar het was zijn opdracht. Hij moest een antwoord hebben op al die kwellende vragen, omdat hij zijn wereld bemindde.

Danlin tuurde dromend naar de wazige silhouetten van huisjes, torentjes en koepels van Dandor. Zou hij zich daar niet in een bijennest begeven? Kon hij wel ongemerkt door al die kronkelende straatjes dwalen? De wijzen hadden hem een onnauwkeurig plan meegegeven. Wat zij opgetekend hadden, was afkomstig van moedige alven die zich tot dicht bij de stad hadden gewaagd en die bewoonde hoogtes hadden beklommen. Verborgen in het struikgewas, maar met een bang, snel kloppend hart, hadden zij schetsen gemaakt van de bewoonde wereld. De verschillende plannen werden bij elkaar gelegd en er werd een geheel van gemaakt. Het was duidelijk dat de Tempel der Beslissingen zich op het hoogste punt bevond, aan de achterzijde, het verst van de rivier verwijderd, aan de rand van een van de hoogste kloven die de zijrivieren van de Vanuar in de loop der tijden hadden uitgesleten. Dandor was op een trapsgewijze helling gebouwd, beginnend aan de oevers van de Vanuar, en eindigend bij de gouden tempel, op de hoogste top.

Indien hij de stad wou binnensluipen langs de achterzijde, moest hij hoog klimmen, onopgemerkt door wandelaars in de kloof beneden. Hij wou aan de achterkant van de tempel uitkomen, om langs daar binnen te geraken. Zo kon hij de straatjes van Dandor vermijden en was de kans veel kleiner dat hij tijdens een donkere nacht betrapt zou worden of verraden door een scherptand.

Op zijn uitkijkplaats draaide Danlin zich om zijn omgeving in zich op te nemen. Hoewel hij op de hoogste koraaltoren stond, kon hij maar een deel van het gescheurde land zien. Links onder hem stroomde de Vanuar voorbij, die door de kloven kronkelde en voortdurend uit het zicht verdween, om op onverwachte plaatsen een stukje van zijn bruisende en glinsterende schat te laten zien.

In gedachten zweefde Danlin verder langs de rivier, tot de Vanuar uitmondde in de zee, ver voorbij zijn gezichtseinder, maar dicht bij zijn dorp. Daar aan die zee, nog een heel eind naar links, waren de alvenwouden, waar zijn volk woonde. Drie stammen waren hem bekend. Volgens de wijzen waren er alven tot over het grote gebergte getrokken, om nog veel verder verwijderd te zijn van de onsterfelijken, hun koninkrijken en hun steden. De Litties, waar hij bij hoorde, hielden teveel van de wouden om ze te verlaten. En de wouden hielden van hen. Als zij er niet woonden, kwamen er vast anderen wonen: meer wilde alven of trollen, of zelfs onsterfelijken.

Waarom was hij niet in zijn dierbaar woud gebleven, genietend van elke dag die hem door de goden was geschonken? Vanwaar kwam deze drijfkracht die hem naar het land van de onsterfelijken bracht, naar deze stad vol wezens die op het leven van een alf niet

nauw keken? Want dat had hij helaas al aan den lijve ondervonden: doden deed hen niets. Wellicht omdat zij zelf de dood niet kenden en telkens weer verrezen. Toch moeten zij wel weten dat alven niet verrijzen. Een dode alf komt nooit meer terug.

Danlin voelde zich verdrietig. Ja, het was goed wat hij deed. De goden zouden hem helpen om in de tempel binnen te dringen en de wijzen onder de onsterfelijken persoonlijk toe te spreken. Hij wou hun geheimen ontdekken. Slaagde hij niet, dan was deze wereld verloren. Deze gekheid kon niet blijven duren.

Danlin keek nu naar het landschap onder en naast hem. Hij stond op een scherpe piek en zag de andere pieken naast hem als kaarsrechte spiralen: langwerpige, rechtopstaande zeeschelpen, niet in steen, maar in koraal. Rivierdiertjes hadden gedurende duizenden jaren deze torens gebouwd. Het waren zeer kleine amfibieën. Ze begonnen hun bouwsels onder water maar bouwden ook rustig verder boven water. Dit was de mooiste plaats met koraaltorens die hij kende. Er waren er een heleboel langs de rivierand: kleinere en grotere, in roze, geel of blauw. Sommige waren zo groot dat zij hoog boven het plateau uitkwamen, als vingers van de goden die hen waarschuwden zorg te dragen voor deze fragile wereld. Vanaf de andere plateaus dienden deze pieken ook vaak als een oriëntatiepunt. Onsterfelijken beklommen ze niet, het koraal was heel poreus en breekbaar. Enkel een alf, met zijn lenigheid en licht gewicht, kon ze beklimmen zonder ze te beschadigen.

De onsterfelijken kwamen hier ook niet vaak. De kloven waren woest en moeilijk te begaan. Zij beperkten zich tot de aangelegde wandelpaden. De plateaus rondom hem waren wild en ongerept, met weinig bruggen. Hopelijk bleef dat in de toekomst ook zo, mijmerde Danlin.

Aan de overkant van de Vanuar, links van hem, ging het plateau in de verte over in een indrukwekkend gebergte. Hoge besneeuwde toppen bekroonden een landschap met grillige rotsvormen en soms vlijmscherpe pieken. Het gebergte had zich in een boog rond het gescheurde land gelegd. Achter hem kwamen de hete dampen uit de scheuren omhoog. Ze hulden het landschap in een witte waas die de bergen versluisde en avonturiers afschrikte. Danlin had er ook gezworven. Hij had grotten ontdekt waar diep onder de grond een gloeiend hete brij was, die de grot met rood licht vulde. Hij had zijn voeten verbrand op de hete grond en zijn schoeisel was weggesmolten, zodat hij blootsvoets terug moest naar zijn dorp.

Langs de voet van de roze piek waarop hij stond, hoorde hij het water van de Vanuar ruisen. Hier wong de rivier zich nog een weg over en tussen de rotsblokken, met grote schuimkoppen. Bij Mirtin was de rivier heel wat breder. Hoewel het water daar nog behoorlijk stroomde, was het oppervlak heel vlak. Een dubbele meander verder zag Danlin Dandor waar het water heel breed en vrij rustig was. Boten vaarden er naar de overkant, naar de kades van Mirtin. De rivier was daar meer dan twintig boogscheuten breed.

Zonder de boten verdeelde de rivier het landschap als het ware in twee werelden. Danlin kon geen gebruik maken van de boten, die waren van de onsterfelijken. Hij had er dan ook voor gezorgd dat hij nu aan de juiste kant van de Vanuar stond. Hij was vanuit de alvenwouden pal zuidwaarts getrokken, over de middelhoge toppen, langs de voet van het hooggebergte. Daar waren er bruggetjes over de stromen en watervallen die de regen

en het smeltwater van het gebergte naar de Vanuar brachten. Dat gebied was nauwelijks bewoond, het was niet moeilijk om ongemerkt die bruggetjes over te steken.

Hij zou straks terug afdalen, rechts van de rivier blijven en zich geleidelijk steeds verder van de Vanuar verwijderen om verderop in een wijde boog naar de rivier terug te keren, naar Dandor, de kastelen van de koningen omzeilend. Hij was trouwens afhankelijk van de kloven om zich voor de onsterfelijken verborgen te houden. Als uitslijtingen van stromen of voormalige stromingen, vertakten die zich verder naar rechts, zover hij kon zien. Veel van de kloven stonden droog. Het water had in de loop van de tijd zijn loop vaak veranderd, en liep soms ondergronds. Als gevolg daarvan waren er heel wat grotten. De alven hadden een neus om die te ontdekken, maar verstopten ook vakkundig iedere toegang om het geheim voor zich te bewaren. De onsterfelijken hadden ze nog lang niet allemaal ontdekt.

Danlin keek recht de zon in naar het enorme bergmassief. De lucht was daar zo helder dat hij kon zien hoe de besneeuwde toppen schitterden als met juwelen bezette koningskronen. Daar boorden enkele scherpe pieken doorheen, zwart afstekend tegen het zonlicht. In de verte kon Danlin een donkere rookpluim zien. Dat was Dorg-n-tah, de vuurspuwende berg, die al heel lang actief was.

Danlin haalde de kaart uit zijn buidel. Hij vergeleek het plan met wat hij zelf kon zien. Zelfs hier waren er al details die niet klopten. Maar hij moest er maar op vertrouwen, de kaart was zijn enige hoop om uiteindelijk op de juiste plaats te belanden.

Hij kiende een route uit die hij zou volgen. Hij memoriseerde de kloven waar hij doorheen moest en het punt van waaraf hij terug richting stad moest stappen. Als hij het woongebied naderde, zou hij erg voorzichtig moeten zijn om niet ontdekt te worden. Onsterfelijken vonden het leuk om in dat stuk tochten te maken door de ontelbare kloven, liefst langs de kabbelende riviertjes die het water naar de Vanuar voerden. De huizen zelf bevonden zich allen bovenop het plateau, dat enige boogscheuten boven de kloofbodem uittorende. Van die huizen had hij weinig te vrezen, zolang hij beneden bleef. De kunst zou zijn om op de juiste plaats uit te komen, liefst zo dicht mogelijk bij zijn bestemming. Zelfs als de plannen klopten, zou hij wat geluk nodig hebben om daarin te slagen.

Danlin tuurde in de verte naar een paar stukken van het plateau die als eilanden midden in de rivier stonden. Zij werden zelden bezocht, maar op een ervan kon hij toch duidelijk een koepeldak zien. Wie daar woonde, was wel heel erg alleen. Het had iets heel moois. Ja, ook de onsterfelijken hadden mooie dingen gemaakt, dat moest Danlin bekennen.

Er zouden wel onsterfelijken zijn die naar hem wilden luisteren. In de Tempel der Beslissingen kwamen diegenen bijeen om over het doen en laten van allen te beslissen. Dat moesten dus wel de meest wijze zijn onder hen. Enkel zij zouden naar zijn verhaal luisteren. Zij zouden horen hoe hij treurde om zijn dierbaren, gedood door onsterfelijken, in een oorlog waar de alven nooit voor hebben gekozen. Het waren de diverse clans van de onsterfelijken die elkaar bevochten, maar op zeker moment hadden zij van de alven medewerking geëist. De alven hadden die geweigerd, zij wilden geen oorlog en zij wilden zich ook niet met de clans bemoeien. Liever bleven zij neutraal, zonder een van de clans te bevoordelen. Maar voor hun plezier of uit wraak had een clan

hun dorp aangevallen en gemoord. Zij beschuldigden de Litties ervan mee te heulen met de andere clans!

De Litties waren met alle overlevenden naar het alvenwoud gevlucht en daar leefden zij nu aan de voet van de bergen, in voortdurende angst dat de onsterfelijken hen ook daar zouden vinden en lastig vallen. Nog verderop wonen was moeilijk, want dan moesten zij hoger de bergen in en dat ligt de alven niet. Zij waren trouwens nu al op het terrein van de halfwilde alven en moesten dag en nacht hun kampen bewaken. Zij wilden evenmin ruzie met hun eigen verwanten, maar die waren niet erg slim en konden heel onvoorspelbaar reageren.

Langs de andere kant was de aanwezigheid van deze onbetrouwbare, wilde alvensoort een vorm van bescherming voor hen. Zij hadden angst voor de onsterfelijken en waren die daardoor zeer vijandig gezind. Als een van de onsterfelijken te ver afdwaalde, dan riskeerde die om heel stilletjes overvallen, neergeslagen of neergestoken te worden, en in een net gewikkeld, meegenomen te worden naar verborgen oorden. Zelfs al werd die ongelukkige terug levend, als zijn kameraden hem niet op tijd hadden bevrijd, had hij veel kans nooit meer teruggevonden te worden. Ook de Litties wisten niet waar zij hun buit verborgen.

De zon begon zich achter de besneeuwde toppen te nestelen. Het gescheurde en verscheurde land koesterde zich in de adem van de avond. Danlin begon aan zijn voorzichtige afdaling naar de Vanuar. Hij daalde af tot waar de koralen spiraal in het water verdween en trok zich terug in een kleine grot in de oeverwand. Hier was hij perfect veilig. Geen onsterfelijke zou het wagen de koraaltoren zo diep af te dalen. Als ze dat wel deden, liepen ze teveel risico dat het koraal afbrak en zij een duik moesten nemen in het bruisende en ijsskoude water van de Vanuar. Onsterfelijk of niet, het was geen leuke ervaring.

Danlin zat in de grotopening naar het speelse water te kijken. Het leek of elke druppel zijn eigen dans had. De muziek van de rivier was een prachtige samenklank van ontelbare, verschillende waterstemmetjes. Nu de zon niet meer blonk in de opspattende druppels, gleed er een zachte vermoeidheid over het landschap. Maar het water in de rivier wou hem zijn onuitputtelijke energie bewijzen.

Het zou nog een tijdje duren voor de zon onderging. Danlin nam een vel papier, pen en inktpotje uit zijn buidel. Een van de dingen die hij graag deed op zijn reizen was liederen schrijven, rijmende teksten waar hij dan melodieën op zette. Hij had een systeem bedacht om met bolletjes de toonhoogte van die melodieën te noteren, maar dat was niet zo gemakkelijk en soms kon hij de melodie later niet meer terugvinden. Maar dat was niet zo erg, hij maakte wel een nieuwe.

Hij dacht na waarover hij zou schrijven en besloot dat hij een lied wou maken over het mooiste dier van de wereld: de lamile. In gedachten zag hij de grasvlakten, met hier en daar een grote, eenzame boom: het land waar de Litties vroeger woonden. Het geliefkoosde land van de lamile.

Hoe zou hij beginnen?

‘Zie de lamile danst in galop...’

Daar moest het zeker mee beginnen. Wat rijmde er op galop? Heuveltop!

In gedachte stelde hij zich het wuivende gras voor, vol bloemen in alle kleuren. Maar de lamile overtrof nog de bloemenpracht. Hoe kon hij dat verwoorden? ‘Zie de lamile danst in galop, op de heerlijk bebloemde heuveltop.’ Dat klonk niet slecht. Hoe kon hij verwoorden dat de pluimenvacht van de lamile de zon in steeds wisselende kleuren terugkaatste? ‘Hij straalt de zon terug, in goud en blauw, alsof hij de bloemen overtreffen wou.’ Zo, dat kon hij al opschrijven.

Maar er waren meer kleuren dan goud en blauw. Zou hij nog kleuren opsommen? Of een vergelijking maken met de kleuren van de regenboog? Dat leek hem wel mooi. ‘Glanzend met een vacht ...’ Nee. ‘Glanzend als een regenboog.’ Er viel hem nog een mooie zin te binnen: ‘In een feest van kleuren hij verblijdt.’ Hierbij kon hij niet laten om aan de zinloze oorlogen van de onsterfelijken te denken, en hij vervolgde: ‘Hoop op een wereld, zonder strijd.’ Dat was mooi, de regenboog was het symbool van de hoop, omdat hij na regen altijd zon bracht. Zo was de lamile ook de hoop op een wereld in vrede. Wat had hij nu al?

‘Zie de lamile danst in galop
op de heerlijk bebloemde heuveltop.
Hij straalt de zon terug, in goud en blauw
alsof hij de bloemen overtreffen wou.
Glanzend als een regenboog
in een feest van kleuren hij verblijdt
hoop op een wereld, zonder strijd.

Maar er ontbrak een zinnetje. Er moest nog iets tussen dat rijmde op ‘boog’. Maar wat? Loog, zoog, betoog, hoog, vloog...

Hij vond geen passende zin met die woorden. De inkt op zijn pen droogde op terwijl hij in gedachten over de heuvels liep. De geuren van de bloemen brachten hem in een roes. Hij zag Patja terug. Toen ze nog nabij de grasvlakten woonden, liepen ze vaak samen over de heuvels. Toen waren de oorlogen er nog niet, de strijd tussen de onsterfelijken was veilig ver van hen af en zij hadden er niets mee te maken. Af en toe kwamen er wel eens een paar onsterfelijken in de buurt: wandelaars, maar geen strijders. Tot ze op het gekke idee kwamen een grote veldslag tussen alle clans uit te vechten in die heuvels.

Daar wou hij even niet aan denken. Hij stelde zich Patja terug voor, zij kon zo lachen met zijn grapjes. Maar telkens als zij op een top een lamile zagen, kreeg Danlin die onverklaarbare drang in zich. Het was alsof de lamile een lied zong, waar alleen hij de woorden van hoorde. Een lied over lokkende verten, onverkende oorden en prachtige landschappen die vroegen om ontdekt te worden. Alsof zijn wereld passioneel van hem hield en hem van Patja wou afnemen. Dan keek hij naar de vrolijke Patja en vroeg zich af hoe lang hij die lokroep nog zou kunnen weerstaan. Hij dacht na over de pijn die hij zou voelen omdat hij Patja en alle anderen zou moeten missen door zijn lange omzwervingen.

Kleinere tochten had hij al vaak gemaakt, maar die bevredigden hem niet. Op het verste punt stond hij dan te staren en te verlangen naar langere tochten. Zijn uitstapjes werden steeds langer van duur en Patja begon zich eraan te ergeren. Hij was toen op het goede idee gekomen om er met Hannelier de wijze over te praten. Hij had verwacht dat Hannelier zou proberen die dwaze verlangens opzij te zetten. Maar dat was niet zo,

integendeel. Hannelier had hem duidelijk gemaakt dat hij die drang niet zou blijven weerstaan. Het was een teken dat zwerven en verkennen zijn roeping was, zijn diepste hunkering. En daar moest hij aan beantwoorden, tot die drang zou voorbijgaan. Hij moest zelf maar eens uitmaken wanneer hij met zijn grote tochten zou beginnen, vond Hannelier.

Toen waren de onsterfelijken gekomen, met hun ruzies, en de Litties vluchtten verder naar de zee toe en vandaar de uitgestrekte wouden in. Voor Danlin was dat een nieuw gebied en dus was hij voor een tijdje weer zoet met dagtochten. Maar geleidelijk keerde zijn oude hunkering terug om de wijde wereld in te trekken. Hij wou op de eerste plaats de grasvlakten terug zien, niet omwille van die mooie heuvels, maar in de eerste plaats omdat hij al zolang geen lamile meer had gezien.

Patja stond niet erg begrijpend tegenover zijn onbedwingbare drang. Ze zei dat ze begreep hoezeer hij ernaar verlangde de hele wereld te zien en dat hij dus maar moest kiezen tussen haar of reizen. Ze begreep hem niet, anders zou ze weten dat hij niet te kiezen had. Ofwel bleef hij bij haar en werd zo droevig dat hij wegwijnde, ofwel liet hij haar achter voor lange periodes. Ze dacht er in elk geval niet aan om met hem mee te gaan, zeker niet in deze woelige tijden, ook al verzekerde hij haar dat zijn eerste plan was om langs de kust verder te trekken, weg van het land der duizend koningen. Onsterfelijken kwam je overal tegen, meende ze, en ze had gelijk. Zijn tochten waren inderdaad gevaarlijk. Bij zijn eerste grote tocht vanaf de alvenwouden was hij zelfs de Vanuar overgestoken met een roeibootje van de onsterfelijken dat hij ergens langs een verlaten oever had gevonden. Aan de overkant had hij het goed verborgen om er ook mee te kunnen terugkeren. Hij had drie maand door de vlaktes en heuvels gezworven als het verlangen om zijn dorp terug te zien het won van zijn exploratiedrang.

Patja was toen tegelijk verheugd, opgewekt en woedend bij hun weerzien. Ze had zich erg ongerust gemaakt. Ze was zeer blij hem levend terug te zien, maar nam duidelijk afstand van hem. Ze was meer contact gaan zoeken bij de anderen. Ze wou op die manier haar leed lichter maken. Ze polste voorzichtig naar de toekomstplannen van Danlin. Die had hij toen nog niet. Maar ze was helemaal niet verbaasd toen hij vier maand later op punt stond te vertrekken voor zijn tweede grote tocht. Die keer trok hij de andere kant op, van de zee weg, de bergen in. Hij vond de bergen zo fantastisch dat hij er nadien nog zes grote tochten gemaakt heeft. Hij heeft geprobeerd het gebergte volledig door te trekken om te zien wat er aan de andere kant was, maar daar is hij nooit in gelukt. Altijd kwam er een moment dat hij voelde dat hij terug wou. Dan begon hij zijn dorpsgenoten en al zijn vrienden erg te missen.

Aan die reiskoorts had hij het te danken dat Hannelier de wijze hem voor deze opdracht had uitgekozen. Tijdens zijn laatste twee tochten was hij steeds roekelozer geworden. Hij was de onsterfelijken vaak heel dicht genaderd, als hij na een paar dagen observatie geen scherptand had gezien. Hij was hun gedrag en leefgewoontes beginnen bestuderen en verbeterde het plan van het woongebied van de onsterfelijken dat nog dateerde uit de tijd dat alven en onsterfelijken contact hadden met elkaar. Die tijd kon hij zich niet herinneren, maar Hannelier was veel ouder dan hij.

Vanuit zijn grot turend naar het eindeloze stromen van de Vanuar, in het licht van de avond, zwierven Danlins gedachten nog verder. Hoe was hij op deze wereld gekomen?

Voor de alf bleef dat een eigenaardig mysterie. Hij had gezien hoe de dieren geboren werden. De vogels kwamen uit eieren. Andere dieren wierpen hun jongen levend op de wereld. Ze duwden ze gewoon uit hun lichaam als de jongen groot genoeg waren. De meeste van die diersoorten waren behaard, Hannelier noemde ze de zoogdieren. Maar de lamiles hadden veren en brachten hun jongen ook levend op de wereld. En er waren nog andere, kleinere diersoorten die dat ook deden. De lamile was de grootste onder hen.

Alven kenden geen geboorte. Ze moesten ook niet eten, zoals de andere dieren. Op dat vlak leken ze bij de onsterfelijken te horen. Net als de onsterfelijken bouwden zij woningen, al waren die van de Litties niet van steen. Volgens Hannelier zouden de alven van de wildere alven afstammen. In het begin waren alle alven zwervers. Maar de eerste alven van onze soort, die elkaar waren tegengekomen en met elkaar bleven optrekken, begonnen allerlei spullen te maken en hutten te bouwen. Oorspronkelijk verhuisden zij nog regelmatig, maar naarmate hun hutten steeds comfortabeler werden, bleven zij op dezelfde plaats wonen: een plaats waar het ideaal was om te wonen, waar alles dichtbij was wat zij nodig hadden. Nodig voor klederen, sieraden, werktuigen, hutten. En af en toe werden zij ontdekt door een andere zwerfende alf, die dan bij hen introk.

Door de oorlog moesten ze verhuizen. Vele alven waren het grote woud ingetrokken en zo kwamen er veel nieuwe alven bij in zijn dorp. Vroeger waren er wel eens bezoekers bij die dan terug op tocht gingen, maar door de oorlog bleven ze tegenwoordig allemaal in het dorp. Behalve hij dan, enkel hij was gek genoeg om zijn leven te wagen met zijn ontdekkingsstochten. Waar had hij dat vandaan?

Volgens Hannelier kwam dat omdat elke alf luistert naar een dier waar hij mee verbonden is en die hem ingeeft wat hij moet doen. Bij hem was dat fluisterdier de lamile. Dat was een hele eer, want de lamile was een heilig dier, dat stond vast. Maar de andere kant van de medaille was zijn onweerstaanbare drang tot exploreren. De lamile beschermde hem vast op zijn gevaarlijke tochten, daardoor was hij nog in leven.

De wijzen hadden hem nog veel dingen geleerd. Ze hadden hem over de goden geleerd die dit alles hadden geschapen. Maar Hannelier zei dat er onsterfelijken waren die vertelden dat zijzelf de scheppers waren, niet hun goden! De onsterfelijken beantwoordden niet aan het beeld dat Danlin in zijn ziel had genesteld over liefhebbende en schoonheidsminnende godheden. Was deze wereld slechts schijn, vroeg Danlin zich af. Was alles een bedenkfel van de onsterfelijken, een tovenarij? Kon alles op een dag ook zomaar in een flits worden stopgezet, de hele wereld ophouden te bestaan? Dat was werkelijk ondenkbaar. En vooral: het was onaanvaardbaar. De woede greep hem naar de keel bij die gedachte, waar haalden de onsterfelijken het recht om dit bestaan op te eisen? Ondertussen was het donker geworden en Danlin legde zich neer op het hooi en de droge bladeren waarmee hij zich een nestje had gemaakt. De grond van een grot was immers altijd kil. Hij lag nog wat verder na te denken over wat hij van de wijzen wist. Hij had ook geprobeerd zo ver mogelijk terug te gaan in zijn herinneringen. Maar hoe verder hij in de tijd terugging, hoe waziger zijn herinneringen werden.

Hannelier en de andere ouden herinnerden zich wel nog dingen uit die tijd. Zij konden zich de dag nog voorstellen dat hij daar was toegekomen, naakt en gewond, helemaal onder de schrammen en rood van het bloed. Hij moest door een dier zijn aangevallen, dachten ze. Hij kon toen nog niet spreken. Spreken leert een alf pas door met andere

alven om te gaan die konden praten. Het lijkt wel of een alf pas vanaf dan echt bestaat, heel geleidelijk aan. Daarvóór lijken de alven zich niet erg van zichzelf bewust. Hij had hetzelfde gezien bij de nieuwe alven die later dan hem toekwamen. Het was alsof de hele wereld hun moeder was, die hen ergens levend baarde en hen dan naar elkaar liet zoeken. Nu hij daar allemaal over nadacht, hoorde hij Hannelier spreken. En hij hoorde Patja, die lachte en hem smeekte om zijn zwerversbestaan op te geven en zich samen met haar in een hut te vestigen. Met die gedachte sloep hij in.

Het geschenk

Toen de vreemdeling in Krisians kamer stond, was het al voorbij twee uur. De veertien afgevaardigden van de aarde hadden op de welkomstreceptie hun eerste ontmoetingen achter de rug en een nieuwe bezoeker was Krisian nu niet bepaald welkom. Hij vond het een rare snuiter, dat Zuiders type met zijn vreemd accent. Zijn deukhoed was buiten alle redelijke proporties. Zijn poncho en broek waren niet al te proper. De onverwachte bezoeker begon beleefdheidshalve zichzelf voor te stellen, als Luigo Amarone. Luigo Amarone begon met enige trivialiteiten en Krisian vroeg zich af wat de bedoelingen waren van zijn bezoeker en wanneer hij over de kern van de zaak zou spreken.

Op zeker moment had Luigo Amarone de brutaliteit om de detective regelrecht naar zijn opdracht te vragen.

“Mag ik u vragen waarom de aarde uitgerekend een van zijn beste detectives naar hier heeft gestuurd? Mijn opdrachtgever wou graag vernemen wat uw taak is.”

Krisian wou daar geen antwoord op geven. Na al die officiële verwelkomingen en eerste contacten vond hij het wel bijzonder vreemd dat dit sinistere heerschap hem persoonlijk opzocht en hem uithoorde over materie die staatsgeheim was. Krisian vroeg waarom hij hem had gewaarschuwd dat zijn leven in gevaar was.

“We zullen maar stoppen met dit circus en eerlijk zeggen waar het om gaat,” gromde Luigo onheilspellend. “Jij bent opgedragen om de verdwijning te onderzoeken van drie mensen: Juan Altero, Lititia Von Hammelsburg en Gregory Litsofski. Dat zal je niet meevallen, want hier in de kolonie heeft men daarover het boekje dichtgedaan. Niemand zal het leuk vinden dat je hier wat in de mesthoop gaat rondscharrelen.”

Een soort schor gekras moest wellicht lachen voorstellen.

Hoe was deze man geïnformeerd, vroeg Krisian zich af. Was er een lek van op aarde of in de kolonie? Wellicht was het bedoeld als confrontatie, om de reactie op zijn gezicht te zien. Krisian probeerde zijn onverschilligste gezicht op te zetten. Luigo Amarone wachtte echter niet op zijn antwoord.

“Ik raad je ten stelligste aan om je niet onbeschermd buiten de regeringsgebouwen te begeven. Niemand van jullie, maar jij nog het allerminst.”

Hij draaide zich onverwachts om en verliet de kamer zonder om te kijken.

Krisian bleef sprakeloos op zijn bed zitten. Was de man bezorgd om zijn welzijn? Welk belang had hij dan hierbij? Wou hij iets wijzer worden door zijn reacties te bestuderen of hij gewoon indruk maken?

Krisian verliet zijn kamer om de vreemde figuur te volgen. Maar die bleek snel verdwenen te zijn. Hij luisterde aan de deuren van zijn collega's. Hij hoorde nog stemmen uit de kamer van Alexander. Louise Michal, William Hurdling en Van Bikau

waren er nog. Hij klopte aan en vertelde zijn teamgenoten het hele verhaal. Geen van hen had iets gehoord. Ze schrokken wel even van het relaas van de vreemde verschijning, doch vonden dat hij niet ongerust hoefde te zijn.

“Vast een kerel van het personeel hier die zich interessant wou maken,” bedacht Alexander.

“Ik denk eerder dat het iemand van de Dienst Veiligheid was die eens je gezicht wou zien,” vond Louise.

“Onwaarschijnlijk,” meende Krisian. “Morgen zie ik zeker iemand van die dienst en bovendien liet hij zich niet erg lovend uit over de regering hier.”

“Ik denk ook dat het iemand is die niets te betekenen heeft,” mengde Van Bikau zich.

“Iemand die hier werkt en je gezicht eens wou zien. We weten allemaal dat we buiten het regeringsgebouw gevaar lopen, dat hoefde hij je niet te melden.”

“Hier zijn we veilig,” bevestigde Louise. “Als wij buiten het gebouw komen, zullen we een stevig escorte hebben van de Dienst Veiligheid.”

Als de Dienst Veiligheid zelf ons uit de weg wil ruimen, stelt die escorte niet veel voor, piekerde Krisian. Dan kan er een ‘ongeval’ gebeuren.

Hij wou de sfeer niet bederven en hield zijn bedenkingen voor zich. Ze praatten over andere onderwerpen. Krisian voelde zich overvallen door een golf van vermoedheid en nam terug afscheid. In de gang luisterde hij even aan de andere deuren, maar nu was het overall stil. Hij trok zijn kamer binnen en sloot de deur, het was drie uur voorbij. Hij deed zijn klederen uit en plofte neer op zijn bed.

Krisian had al teveel meegemaakt in zijn leven om zich over een onbekende bezoeker met een dergelijke boodschap ongerust te maken. Zijn opdrachten waren nooit zonder gevaar en de USW betaalde hem goed voor deze zaak. Zijn collega’s dienden de regering van Terra Remotus ervan te overtuigen hun volle medewerking te verlenen. Hier vond men hun taken bemoeienissen van de aarde. De kolonie had zelf de zaak van de drie vermisten onderzocht en had ze niet gevonden. Wat zou de nieuwe gezant van de verre aarde dan meer kunnen?

Maar er waren geruchten bij de USW dat de regering van deze kolonie dingen verzwegen. Dat ze bepaalde zaken niet verder wou onderzoeken, omdat er dingen aan het licht zouden komen die onbekend moesten blijven. Dingen waar regeringsleden of invloedrijke personen rechtsreeks bij betrokken waren. En dat moest hij uitspitten. Dat was slechts mogelijk als hij toegang kreeg tot de geheimste databanken. Daar wrong het schoentje. De regering van deze kolonie zou hem zeker toegang verschaffen tot heel wat documenten waar de doorsnee burger hier niet bij kon. Dat moesten ze wel, anders werd het een regelrechte oorlogsverklaring aan de aarde en haalden zij zich nog meer verdenkingen op de hals. Toch zal er wellicht heel wat informatie beschermd worden, veronderstelde Krisian, top-secretzaken waarin hij niet zal kunnen neuzen. Met deze bedenkingen sliep Krisian in.

De volgende dag begon veel te vroeg en was gevuld met welkomstwoorden, voorstellingen en toespraken. In de voormiddag gaf mevrouw Landya Mobul meer uitleg over het gebouw en vervolgens over het bestuur van de kolonie, met de verschillende departementen. Dat hadden ze al op de aarde gehoord, maar het kon geen kwaad dat die

dingen nogmaals werden opgefrist. Landya toonde er telkens holo's bij, zo wisten ze al hoe de personages eruit zagen.

Die dag stond als thema helemaal in het kader van de eigenheid van een volk. De eerste spreekster van de namiddag was de presidente van de kolonie: mevrouw Andoya Katwanis. Zij had het vooral over de cultuur en leefgewoontes op Terra Remotus, dus over de eigenheid van deze staat. Zij vroeg eerbied voor de eigenheid en de eigen cultuur van de kolonie. Daar waren de gezanten van de aarde op voorbereid, dat soort protocol was hen op aarde voorspeld. Het was heel diplomatisch opgesteld om niemand te kwetsen, met dingen als 'we hebben het volste vertrouwen dat de aarde onze eigenheid wil respecteren' en 'dat de aarde in haar geschiedenis al zoveel voorbeelden had van rampen die gebeurden wanneer andere naties een land willen manipuleren'. Gelukkig geen afgezaagde vergelijking met het eerste kolonialisme van Europa op de aardbol zelf. Andoya Katwanis wou hen zelfs een hart onder de riem steken met de toegift dat haar land vaak al te geheimzinnig deed en niet erg spaarzaam was met het geven van sommige 'nodige informatie'. Aan hen om in te vullen wat zij insinueerde.

Na de pauze was het de beurt aan de eerste minister, Devanchu Emlis. Hij benaderde het thema oorspronkelijk van de filosofische kant.

"Wat is de schoonheid van het leven tenslotte? Het is de som van alle dingen die leven, de verscheidenheid. Dat mogen we zeker niet afremmen, maar integendeel stimuleren. Er is een tijd geweest op aarde dat elk land een andere cultuur had. Vooral tussen de continenten waren grote verschillen. Maar de Europees-Amerikaanse cultuur drong zich overal ter wereld op en de oorspronkelijke culturen vermengden zich met de Europees-Amerikaanse. Op het einde van de twintigste eeuw had je gelijkaardige winkelketens op de hele aardbol. De gelijkheid was overal doorgedrongen. Er werd veel gesproken over interculturele contacten, maar in feite werd het een samensmelten van culturen. Ontdaan van hun wortels, vluchtten de oude aardbewoners in hun godsdiensten. En net die godsdiensten gaven later aanleiding tot grote oorlogen, terwijl de klimatologische rampen de aarde teisterden. Jullie kennen allemaal die geschiedenis wel.

Maar laat ons nu niet dezelfde fout begaan binnen de aardse kolonies. De aarde is er uiteraard van overtuigd dat zij de beste waarden bezit, de beste visie op het leven en het samenleven. Maar wij, inwoners van Terra Remotus, betwijfelen dat. Laat ons onze eigen weg inslaan. Onze eigen evolutie doormaken. En vergelijk dan de beide culturen met elkaar, die van de aarde met die van Terra Remotus. Ze zullen anders zijn. En wie heeft de pretentie de waarheid te kennen? De beste levenswijze te hebben? De juiste waarden?"

Krisian kende dat soort betoog. Ze waren er grondig op voorbereid. Ze hadden opdracht gekregen om die dingen over zich heen te laten gaan. De inmenging van de aarde stond hier niet in discussie. Dat was door de vorige afgezanten al uitgemaakt. Zij hadden nu echte opdrachten gekregen en die zouden zij uitvoeren. Dat was inderdaad een vorm van inmenging van de aarde, of Devanchu Emlis dat nu leuk vond of niet.

Krisian had ook zijn bedenkingen bij die verscheidenheid: ze hadden uitgebreide informatie gekregen hoe deze planeet in zijn verleden vaak afrekende met andersdenkenden.

“Is dat ook niet het ideaal van de Gokatarasj en van de poorten?” vervolgde de eerste minister. “Elk ander wezen heeft zijn cel. Die cel is ondoordringbaar en dat garandeert de veiligheid, maar ook de eigenheid van elke staat. Is het ook niet hun bedoeling om al die wezens de kans te geven om hier hun eigenheid te kunnen behouden?”

Dat vond Krisian voorbarig. Niemand kent de bedoelingen van de poorten, ook de Gokatarasj niet. Het vermoeden gaat in de richting van communicatie. Hier konden zij zoeken naar een systeem van communicatie om elkaar te leren begrijpen. Of dat allemaal lukte, was een andere vraag.

Zelf was hij hier officieel om drie vermisten op te sporen, maar onofficieel had hij nog een andere taak: zijn collega's in het oog houden, controleren of de veiligheid afdoende was en welgemeend, en of hen niets in de weg werd gelegd om hun taak hier te vervullen. Hij had geïnformeerd naar de identiteit van zijn vreemde bezoeker de avond ervoor, maar in het regeringsgebouw kende men niemand die aan dit profiel beantwoordde. Die avond wou hij de toespraken niet meer bijwonen, maar een bestand bekijken met alle gezichten van het personeel en de gasten die enigszins aan het profiel konden beantwoorden. Hij bleef die avond druk bezig met het bestuderen van diverse gezichten maar vond niemand die Luigo Amarone zou kunnen verbeelden.

's Anderdaags kwam Krishna Van Loos aan, samen met een collega, Mohammed Fator. Dat was vooraf gepland, hij zou Krisian inlichten over de opzoekingen van de Dienst Veiligheid naar de drie vermiste gezanten van de aarde: Juan Altero, Letitia Von Hammelsburg en Gregory Litsofski. Ze verontschuldigde zich omdat zij de onbekende niet hadden kunnen identificeren. Misschien twijfelen zij wel aan mijn verhaal, dacht Krisian, en denken zij dat ik droomde of een paar glaasjes teveel op had.

“Ik verzeker je dat niemand hier zomaar het regeringsgebouw kan binnenstappen,” zei Krishna Van Loos. “Elke bezoeker wordt grondig gescand en onophoudelijk gevolgd in zijn bewegingen. Er was op dat uur niemand anders in jullie afdeling, buiten de gezanten van de aarde. We zien ook niet in waarom iemand een dergelijk gewaagd kunststuk zou uithalen, enkel om u evidente zaken te vertellen of om uw gezicht te zien.”

“Wat de veiligheid betreft: hier in deze gebouwen kan u niets gebeuren. Wij raden jullie allemaal af om u buiten deze gebouwen te begeven. Dat kan uiteraard niet zo blijven, u zult voor uw werk ook ander plaatsen willen bezoeken. In dat geval zullen wij u escorteren en zorgvuldig bewaken.”

Krisian was zeker niet gerustgesteld door de inspecteur. Indien het regeringsgebouw zo veilig was, was die Luigo Amarone nooit onopgemerkt tot bij hem gekomen. Hij bedacht dat dit nog de meest voor de hand liggende motivatie was van zijn bezoeker: hij kwam hem zagezegd waarschuwen dat er gevaar was voor een aanslag buiten de regeringsgebouwen, maar door zijn aanwezigheid bewees hij dat er evenzeer gevaar was binnen de gebouwen. Bovendien bewees hij ook dat er nog anderen op de hoogte waren van zijn missie. Luigo Amarone had hem een boodschap gebracht: wat ik kan, kan een ander ook en wat ik weet, weet een ander ook. Dat was een veel belangrijker boodschap dan waarschuwen voor evident gevaar.

Of hij kon het ook zien als een intimidatiepoging: Luigo kwam hem tonen wat hij kon. Hij had Krisian kunnen uitschakelen. Dat was duidelijk niet zijn doel. Was het dan een waarschuwing om het niet te ver te drijven?

In dat geval rees de vraag wie er belang bij had om hem te waarschuwen, zonder hem meteen uit te schakelen. Misschien was het wel een strek van de Dienst Veiligheid zelf, al of niet met medeweten van de beide heren die nu bij hem zaten. Ja, dat was nog het meest aannemelijk. De Dienst Veiligheid zelf die hem waarschuwde voor wat ze konden doen als hij zijn neus te diep in hun zaken stak. Die dienst was ook in staat om iemand in dit gebouw binnen te smokkelen. Wellicht hielden zij toezicht op de regeringsgebouwen. Mohammed Fator gaf vervolgens een uitgebreid verslag van hun onderzoek naar de drie vermisten: wat zij de laatste dagen deden vóór hun verdwijning en waar ze toen precies waren, wie hen het laatst hadden gesproken en wat er gezegd was. Krisian mocht naar hun spullen komen kijken als hij dat wenste. Dat zag Krisian wel zitten, hij sprak meteen af voor de dag erop. Daarvoor diende hij echter het regeringsgebouw te verlaten, want de Dienst Veiligheid bevond zich in Central District. Dat zinde Krisian niet, gezien de waarschuwing van de vreemdeling. Tenslotte beloofden de twee inspecteurs hem de volgende dag alle spullen te brengen.

Het gesprek eindigde met de vraag aan Krisian waarom de aarde meer verwachtte van zijn spoorwerk dan van het hunne. Krisian besloot diplomatisch te blijven. “Wanneer jullie onderzoek niets heeft opgeleverd, wat kunnen zij dan anders nog doen? Ze hopen dat ik een kleine opening vind die jullie over het hoofd hebben gezien.”

“Of zij vertrouwen ons niet en verdenken ons van medeplichtigheid,” insinueerde Krishna Van Loos, waarmee het diplomatisch spreken van de baan was.

“Voor mij is iedereen hier een potentiële verdachte,” bekende Krisian. Krishna Van Loos en Mohammed Fator wensten hem niettemin bij hun afscheid vriendelijk een zinvol onderzoek, hoewel zij er duidelijk geen heil in zagen. Het volledige verslag van hun onderzoek mocht hij inkijken in de SCIC, ze zouden ervoor zorgen dat hij daar de bevoegdheid toe had.

’s Anderendaags werd Krisian uitgenodigd om naar een veraf gelegen ruimte te komen waar allerlei voorwerpen op een lange tafel waren uitgestald. Hij staarde wat naar de spullen, zich afvragend wat hij hoopte te ontdekken. Op het gedeelte van Letitia von Hammelsburg lag een boek. Dat moest ze in een antiquariaat hebben gekocht, dacht Krisian, want zij hadden in de toelichtingen van Landya Mobul gehoord dat nieuwe boeken op deze planeet niet meer werden verkocht. Iedereen kon om het even welk werk vanuit de SCIC op zijn leeskaart laten overzetten. Hij bekeek het werk. De titel was: “Wat handen kunnen?”. Hij zocht direct op de lokale computer naar hetzelfde werk in de SCIC. Het was onbekend. Letitia had dus een boek gevonden dat niet op de SCIC verkrijgbaar was.

Krisian bladerde erin en las hier en daar een stuk. Het ging over de therapeutische waarde van handenarbeid. De schrijver gaf een warm pleidooi voor handenarbeid als tegengif voor iemand die aan een virtuele wereld verslaafd was geraakt. Het was geen pleidooi over de goede oude tijd of het in twijfel trekken van onze moderne verworvenheden. Het ging enkel over al de goede effecten die we konden bereiken door ons met die goede oude handenarbeid bezig te houden. Het boek was gedrukt in de kolonie in het jaar zevenentachtig. De kolonie rekende haar jaren sinds de aankomst van de eerste aardbewoners op de grijze planeet. Voor de rest volgde zij dagen, weken en maanden naar de aardse kalender.

Krisian speurde nauwkeurig naar randaantekeningen maar vond er geen. Achteraan stond er iets geschreven dat bijna niet meer te lezen was, het moest al heel oud zijn. Krisian kon het ontcijferen als “Morsa dood!”. Krisian onderzocht ook nauwkeurig Letitia’s zakcomputer, maar die was beveiligd. Hij haalde zijn eigen zakcomputer tevoorschijn en sloot die op haar toestel aan. De toegang was snel geregeld. Hij zocht vooral bij memo’s. Er was niets opvallends, behalve in haar agenda bij drieëntwintig maart “zeven uur, Pakt Tlaik?”. Dat was de Gokatarasj die hen op hun ruimteschip had aangesproken, herinnerde hij zich. Een buitenlands bezoekje dus. Waar wou zij naartoe? Dat was zes dagen voor zij de laatste maal werd gesignaleerd.

Krisian onderzocht ook aandachtig de spullen van de twee anderen. Hij werd gestoord door een bericht. Alexander verscheen op het kleine scherm van de kamercomputer.

“Je bent de saaie speeches ontsnapt, niet? Ik kan je geen ongelijk geven.”

“Ik snuister in het gerief dat de drie vermisten destijds hebben achtergelaten,” bekende Krisian eerlijk.

“Natuurlijk. Maar kom je nu naar de receptie? We zouden je erg missen.”

“Ik kom, ik moet met zoveel mogelijk mensen kennis maken.”

“Behalve de minister van Buitenlandse Zaken, Helga Vdanski, zullen er ook heel wat ambassadeurs aanwezig zijn. We zullen vreemde snuiters te zien krijgen.”

“Komt goed uit, ik had net een vraagje voor de Gokatarasj.”

“Dan heb je het op Petr Shoksj. Ik weet niet hoe toegankelijk die lui zijn.”

“We zullen zien, ik kom af.”

Krisian was nog niet klaar, maar hoopte op een andere keer dit onderzoek verder te zetten. Hij haastte zich naar de receptie.

De receptie was heel gezellig. Bewoners van Terra Remotus informeerden over de veranderingen op aarde. Sommigen vroegen naar het wel en wee van enige bekende aardse figuren. De afgevaardigden van de aarde vroegen naar de bijzonderheden van deze kolonie. Het ging daarbij al snel over eetgewoontes, de niet-werkenden, vrijetijdsbesteding, of de nieuwtjes over sommige buitenaardse wezens in de naburige landen of cellen. In één van de buurstaten zou een of ander monster leven.

Op zeker moment kwam Landya Mobul op Krisian af. Na een paar vriendelijke zinnen begon zij hem voorzichtig uit te vragen: hoe hij te werk zou gaan en welke privileges hij verwachtte om zijn onderzoek te kunnen doen. Op geen manier vermeldde zij het specifieke doel van zijn aanwezigheid, hoewel zij daar als gezant van de regering zeker van op de hoogte was. Zij had de drie vermisten zeker gekend. Het spreekt vanzelf dat ik in de toekomst nog veel met haar te maken zal hebben, dacht Krisian, maar het leek hem geen geschikt moment om daarover te beginnen. Hij gaf dan ook geen duidelijke antwoorden. Zij bleef even vriendelijk, alsof zij niets anders had verwacht.

Ineens troonde ze hem met een vriendelijk armgebaar mee naar een ietwat afzijdig en vreemd groepje. Zij stelde hen aan elkaar voor. Een van hen was David Mildow, burgemeester van Central Town. Daarnaast stond Helga Vdanski, minister van Buitenlandse Zaken. Naast hem stond een Gokatarasj, in een gouden gewaad. Hij knikte Krisian vriendelijk toe en leek hem heel doorzoekend aan te kijken. De gastvrouw stelde hem voor als ambassadeur Petr Shoksj. “De e en de o voegen wij er zelf bij om het uitspreekbaar te maken,” voegde zij er lachend aan toe.

“Ik ben blij kennis met u te maken, heer Krisian Wellis,” sprak het onzichtbare vertaalapparaatje van de Gokatarasj foutloos. “Wij hebben gehoord over uw goede reputatie op aarde als detective. Het moet een eer zijn om in naam van de aarde hier onderzoek te mogen doen.”

Het deed Krisian deugd om na mevrouw Landya eens een andere klok te horen luiden. Maar het riep ook vragen bij hem op: wat wist deze man precies over hem? Hij zou het heel ongepast vinden indien hij zijn opdracht kende.

De ambassadeur deed geen verdere moeite om iets van hem te weten te komen. Het gesprek in het groepje bleef verder veilig, oppervlakkig en saai. Op het einde draaiden Landya Mobul en David Mildow zich om naar een nieuwkomer, die duidelijk een welkome bekende was. De buitenaardse ambassadeur maakte van die gelegenheid gebruik om Krisian in alle bescheidenheid zijn visitekaartje aan te bieden.

“Mocht u me nodig hebben, kunt u te allen tijde contact met me opnemen, waarde heer Wellis. Als ik niet onmiddellijk beschikbaar ben, zal u een waardige plaatsvervanger aantreffen die u volledig kan vertrouwen.”

Krisian dankte de heer of mevrouw Petr Shoksj oprecht, want een buitenaardse hulp, hoe gering ook, was zeker van grote waarde.

Hij bekeek even het visitekaartje terwijl de ambassadeur kalm en waardig weg stapte, of beter gezegd weg zweefde. In letters van het aardse alfabet stonden de naam, functie en een paar eretitels van de ambassadeur en Krisians persoonlijke toegangscode. Hij draaide het kaartje om. Er stond een zwarte cirkel op de achterkant en voorts was het egaal wit. Plots verscheen er een tekst op: ‘Kom vandaag, 45ste verdieping, kamer 4545, 22 uur stipt’.

Alvorens Krisian zich kon afvragen wat dat te betekenen had, losten de letters op en was er niets anders meer te zien dan de zwarte stip op een klein wit kaartje.

Hij keek even naar de wegschrijdende gouden gestalte, die net het vertrek verliet.

De afgevaardigden van de aarde bleven die avond eten en drinken in een restaurant in het regeringsgebouw, en even vóór tien verliet Krisian zijn collega’s midden in een vrolijk gesprek, onder het mom te vermoeid te zijn en naar zijn kamer te willen gaan.

Hij stond om exact tien uur voor de deur van kamer vierduizend vijfhonderdvijfenveertig, op de vijfenveertigste en hoogste verdieping. Hij werd al tegengehouden toen hij de lift uitstapte, maar zijn visitekaartje deed alle deuren wijd open gaan. Hij hoefde enkel even zijn duim op de zwarte stip te houden.

Aan de deur van de kamer hield hij zijn vinger op de knop naast de deur, maar dat was blijkbaar niet de goede methode. Dan hield hij er zijn visitekaartje tegen en met een sein schoof de deur open.

Krisian kreeg een kamer te zien die geen wanden leek te hebben, blijkbaar holoschermen. De ruimte scheen te verdwijnen in een grijze mist, een paar meters van hem af. Er stonden vreemd gesculpteerde houten zetels met kussens, die eruit zagen als korenvelden waar de wind over gleed. De ambassadeur nodigde hem vriendelijk uit om op de wuivende korenaren te gaan zitten. Die pasten zich aan de vorm van zijn lichaam aan en hij zat weldra heel ontspannen.

De ambassadeur sprak wat welkomstwoorden en drukte uit hoe blij hij was dat Krisian op zijn uitnodiging was ingegaan. Hij vroeg of hij wat wou drinken en uit de grijze nevels

kwam een rond tafelblad aangezweefd dat langzaam ronddraaide en diverse dranken presenteerde. Hij nam een glas dat er als rode wijn uitzag en hoopte dat het dat ook was. Het bleek wijn van topklasse.

“Mijnheer Wellis, wij zijn heel blij met je komst,” klonk het, toen ambassadeur Shoksj tot de kern van de zaak kwam. “Jouw taak is zeker niet gemakkelijk. Hier in dit land is veel gaande dat niet deugd, mijnheer de detective, en als je gaat graven weet je precies waar je begint, maar je hebt geen flauw besef waar het einde ligt. Het is een kluwen. Als vreemde ambassadeur kan ik me niet permitteren om in de binnenlandse zaken hier te neuzen. Het zou een aanfluiting zijn van de soevereiniteit van het land en ik zou spoedig uit mijn ambt worden ontzet. Maar zolang wij niet weten wat hier aan de hand is, maken wij ons ongerust, want wij zijn verantwoordelijk voor de vrede op deze planeet en voor de onderlinge verstandhouding van alle intelligente wezens die erop leven. En dat zijn er heel wat,” zuchtte hij. “Ik wil je dan ook herhalen dat je steeds op mijn hulp kan rekenen, verlies het visitekaartje niet.”

Krisian vroeg hem meer uitleg en Petr Shoksj gebruikte dit beeld: “Mijnheer Wellis, stel je voor dat uw land jou voor een opdracht naar hier stuurt, namelijk het vinden van een vinger van een verdwenen persoon. Je gaat graven en je vindt de vinger, maar aan die vinger blijkt een dood lichaam te hangen. Meer nog, er liggen nog andere lijken onder de grond.”

Veel meer uitleg kreeg Krisian niet van de vreemde persoon die hem toch vertrouwen inboezemde. Maar dat gevoel kon bedrog zijn: het persoonlijke charisma van de ambassadeur samen met de vreemde verschijning van een Gokatarasj. Misschien rook de ambassadeur onraad in Terra Remotus en wou hij hem als pottenkijker in de zaak, iemand die hem iets meer zou vertellen dan de kolonisten. Ervaring had Krisian geleerd om op zijn hoede te zijn voor onverwachte hulp.

Hoe dan ook, het hele gebeuren liet een diepe indruk op Krisian na. De ambassadeur sprak zijn bezorgdheid uit over zijn toekomst en vroeg hem of hij voldoende bescherming genoot. Krisian vertelde hem openlijk over zijn beschermepak dat hij aanhad, meegebracht van de aarde. Petr Shoksj was even in diep gepeins verzonken, met zijn handpalmen tegen elkaar, voor zich houdend en naar beneden kijkend.

“Geen slecht pak, waarde heer, maar de techniek hier kan verder gevorderd zijn. Er is enige uitwisseling van techniek op deze planeet tussen de verschillende kolonies, begrijp je, en daar zijn aardse zaken niet tegen opgewassen. Aanvaard alstublieft mijn geschenk.”

Petr Shoksj keek opzij, stak heel bedaard zijn of haar hand op en een andere Gokatarasj kwam uit de grijze nevel aangezweefd, in een turkoois en roze kleed. In zijn of haar handen lag een stof, en de buitenaardse mensachtige bood dit Krisian aan.

“Dit is het allerbeste beschermepak dat er is, mijnheer Krisian Wellis. Er zitten bijzonder moeilijk doordringbare draden in en eveneens intelligente cellen, die zich aanpassen aan elk indringend projectiel. Bovendien kan het pak jezelf in een gepaste toestand brengen, wanneer een noodsituatie daarom vraagt. Je bent me niets schuldig als je dit pak als lening aanvaardt. Je kan het me na gebruik teruggeven, wanneer je naar de aarde zou terugkeren. Het spijt me dat ik er maar één heb, anders zou ik ze ook graag aan uw collega's uitleenen.”

Krisian had zo zijn twijfels over de waarachtigheid van dat laatste. Het maakte hem eerder duidelijk dat de ambassadeur het heel belangrijk vond dat net de detective niets overkwam. Hij was heel dankbaar voor het geschenk, maar het was ook een tastbaar bewijs van het grote gevaar dat zijn opdracht inhield.

De Gokatarasj in het gouden gewaad was uitverteld en zei geen woord meer. Hij wachtte vriendelijk tot Krisian hem tot afscheid groette en het vertrek verliet, met het vreemde en intrigerende geschenk.

Het houten kasteel

Danlin had de Vanuar verlaten om zuidwaarts te trekken, verder weg van de steden af. Hij vond dat een veiliger route, de vele kastelen en kasteeltjes omzeilend die de geïsoleerde stukken van het plateau bekroonden. Vervolgens boog hij af naar het oosten. Na zeven dagen oostwaarts trekken, koos hij voor een meer noordelijke route. Dat was niet eenvoudig, want de diepe kloven die het land doorsneden, liepen hoofdzakelijk van oost naar west, naar de Vanuar toe. Hij moest dus zigzaggen, indien hij diep in de kloven wou blijven. Na nog eens zeven dagen zijn weg te zoeken in dat labyrint kwam hij voor een zeer hoge wand te staan die als een onwrikbare muur zijn hele gezichtseinder besloeg.

Wat zou hij nu aanvangen? Tot dan toe had hij slechts vijf maal een onsterfelijke wandelaar bespeurd, het was nooit een probleem geweest om die te ontwijken. Maar nu stond hij in een uitgestrekt ravijn en was er geen kleine kloof te bespeuren in een gunstige richting. Als hij westwaarts trok, kwam hij in bewoond gebied en zou hij dagen lang door gevaarlijke zones moeten trekken. Koos hij voor het oosten, dan zou de tocht een aantal dagen langer duren en dat leek hem ook geen goed vooruitzicht.

Danlin bekeek de bovenkant van de zeer lange rotswand en ontdekte geen woonst, voor zover hij dat van beneden af kon zien. Hij trok verder oostwaarts, maar met weinig moed. De kloof was rijk begroeid, hij zou niet snel ontdekt worden. Hij volgde niet het smalle paadje dat de mensen hadden aangelegd, maar liep langs de rotswand, verborgen door het struikgewas. Enkele boogscheuten verder ontdekte hij een sleuf in de rotswand, uitgesleten door een watertje dat het nat van de bovenkant van dit smalle stuk plateau naar het stroompje beneden in het ravijn bracht. Het leek hem een ideale plaats om de wand te beklimmen.

Alven zijn zeer behendige klimmers. Ze zijn heel lenig en heel licht van gewicht, hebben sterke en lenige vingers en ook lange en behendige tenen. Ze kunnen zich aan de allerkleinste uitsteeksels opduwen of optrekken, snel en geluidloos. Danlin deed zijn schoeisel uit, stopte het in zijn buidel en begon rustig aan de klim.

Het bovenste stuk was steil, maar dat was voor hem geen probleem. Hij was er wel af en toe zichtbaar vanaf de bodem, dus probeerde hij nu zijn hoogste tempo. Hij kwam boven aan zonder enig gevaar. Hij klom nog wat verder, tot op een uitsteeksel dat boven de bomen uitkwam. Het uitzicht was er heel mooi. Het stuk plateau waar hij zich nu op bevond, bleek inderdaad zeer lang te zijn, maar ook zeer smal. Oostelijk kon hij het einde ervan niet zien, maar westelijk zag hij hoe het messcherpe uiteinde eindigde op de samenkomst van twee kloven. Op het stuk plateau bleek een kasteel te staan, de enige bebouwing. Vóór hem, aan de overkant van een wijde kloof, was er weer een gelijkaardig

stuk plateau, even lang of misschien nog langer. Danlin voelde zich ontmoedigd. Dit was onbekend gebied en aan dergelijke hindernissen had hij zich niet verwacht. Hij kon natuurlijk na de afdaling de overzijde beklimmen, maar de rotswanden aan de overkant waren vele boogscheuten hoog en dat was een enorm tijdverlies. Hij was een van de allerbeste klimmers onder de alven, maar niet onvermoeibaar.

Het kasteel bevond zich niet ver van hem vandaan, aan de rand van het smalle plateaustuk. Het kasteel was helemaal van hout, zo iets had hij nog nooit gezien. De gebouwen waren grotendeels langwerpige en er waren hoge vleugels bij.

Danlin sloop wat dichterbij. Verborgen in het struikgewas, bestudeerde hij het kasteel. Overall was het hout mooi uitgebeiteld. Het was echter te ver om te zien wat de figuren voorstelden. Er waren ook een paar achthoekige paviljoenen en verschillende houten torens, meestal vierkantig. Eén houten toren was heel mooi en lag van het kasteel afgezonderd. Het begon onderaan vierkantig, werd hogerop zeshoekig en nog hoger achthoekig. Bovenaan had het een breder wordende achthoekige kroon, zonder dak. Nu ontdekte Danlin dat hij een stuk van de weg kon zien, die van het kasteel naar die toren leidde. Wat hij daar zag, deed zijn bloed stollen. Vier krijgers, gewapend met pijl en boog, trokken over een brug en hadden een kleiner wezen mee, gebonden aan een touw. De beweging van dat wezen deed hem aan een alf denken. Hij keek zo goed hij kon en ontwaarde de lange, spitse oren van een alf. Gezien zijn kledij en de manier van stappen was het een alf van de laatste generatie, geen wilde alf. Ze brachten hem naar de toren die wellicht dienst deed als gevangenis.

Danlin zat in een tweestrijd. Hij wou de arme alf dolgraag bevrijden. Als hij zelf een gevangen alf was, hoe zou hij dan niet hunkeren naar verlossing? Beseften de onsterfelijken welke kwelling het was voor een alf om opgesloten te zijn, met die ontombare drang naar vrijheid?

Anderzijds had hij een missie en moest hij die zo snel mogelijk zien te vervullen, in het belang van alle alven. De wijzen hadden het hem goed op het hart gedrukt: laat je onderweg niet afleiden, laat je niet verleiden om om het even wat te ondernemen. Neem je tijd voor je tocht, dat is nodig om niet gevat te worden, maar neem nooit risico's die niet nodig zijn om je taak te vervullen.

Dan stelde hij zich voor dat hij de toren beklom en een venstertje openbrak, of touwen doorsneed, zodat de gevangen alf naar buiten kon klimmen. Als de onsterfelijken dachten dat zij een alf konden gevangen houden omdat de kamer hoog in een toren lag, dan bleken ze van ons volk niet veel af te weten, dacht Danlin. Wat een held zou hij dan niet zijn in zijn dorp! Patja zou erg trots op hem zijn, misschien zocht ze dan terug toenadering. Hij zou zijn verhaal op een papierrol schrijven en het op een van zijn tochten over de bergen heen brengen tot bij een andere alvenstam. Hij zou over de hele wereld beroemd worden: Danlin de onverschrokken.

Terwijl hij zo zat te dromen, gebeurde er iets vreemds. Hij hoorde een schreeuw en vanuit het bos en het struikgewas kwam plots een hele menigte krijgers tevoorschijn die het houten kasteel bestormden. De krijgers in het kasteel hadden zich niet aan een dergelijke invasie verwacht, ze sloten haastig alle deuren. De aanvallers kwamen een grote houten balk aandragen, met een koperen kop erop, en begonnen ermee op de grote ingangspoort te bonken. Al gauw begaf de poort het, de aanvallers stormden binnen. Wat

er binnen gebeurde, kon hij niet zien. Hij kon wel een klein stukje van een binnenplaats zien en daar zag hij de mannen elkaar bevechten met zwaarden. Ze probeerden elkaar te doorsteken, of handen, benen of zelfs hoofden af te hakken. Er werd nu overal luid geschreeuwd. De vier krijgers die de gevangenen alf naar de toren hadden gebracht, hadden eindelijk het tumult gehoord en kwamen aangelopen. Zij voegden zich bij enkele krijgers die van diverse kanten kwamen aanlopen. Uit de struiken kwam nog een tweede groep aanvallers. Danlin kon nu de strijd volgen op het plein vóór de poort. Zij schreeuwden, vloekten, scholden, hakten en sloegen. Af en toe bleef er een dode of gewonde krijger op de grond liggen. De zwaarden klonken chaotisch bij het eindeloos inhakken op elkaar.

Waarom staken ze het houten kasteel niet in brand, vroeg Danlin zich af. Dan waren ze toch zeker van de overwinning? Maar dan konden ze uiteraard het kasteel niet meer inpalmen. Danlin wou vol spanning het einde van de strijd afwachten om te zien wie de overwinnaar was, maar er viel hem een plan te binnen. Als hij de alf wou verlossen, kon hij dat best nu doen. De krijgers hadden het te druk om zich om de toren te bekommeren. Het zou nog wel een tijdje duren alvorens de strijd beslecht was.

Danlin verliet snel de struiken van de rotstop en klom naar beneden om het bos in te hollen. Hij maakte een omtrekkende beweging voor het geval er nog krijgers verborgen zouden zijn in de struiken of de bosrand en sloop zo snel hij kon naar de toren. De toren stond op een afgescheiden top van de rotswand, met als enige toegang een korte brug over een diepte tussen dat afgescheiden stuk en de rest van het plateau. Danlin zag dat het een ophaalbrug was. Hij was echter niet opgehaald omdat de krijgers haast hadden zich in de strijd te mengen. Het eenvoudigste was de toren vanaf de achterkant te beklimmen. Er stonden geen wachters meer bij de toren. De kasteelbewoners waren duidelijk van oordeel dat zij in het gevecht niemand konden missen.

Danlin stak een stompe richel over en verdween spoedig uit het zicht van om het even welke krijger. Het geschreeuw en gehamer duurden onverminderd voort. Hij sloop zijwaarts naar de voet van de toren en begon zijn beklimming. De klim viel goed mee: de balken en planken van de houten toren waren altijd een beetje ongelijk, een boordje vormend. Bovendien was hier ook heel wat figuratie waar hij enige greep aan had.

De vierkante onderkant van de houten toren eindigde op een rij waterspuwers en andere beelden. Allemaal vieze beesten, vond Danlin. Dergelijke dieren had hij nog nooit gezien. De gezichten hadden altijd wel een zekere gelijkenis met het gezicht van een onsterfelijke, vond hij. Waarom beeldden de onsterfelijke dergelijke monsters uit als er zoveel mooie dieren in de wereld waren? Hadden de onsterfelijken ook plezier in het lelijke? Voor de rest was de toren nochtans heel mooi. Hij was uit diverse houtsoorten gebouwd en elke soort had een andere kleur. Behalve het beeldhouwwerk dat overal overvloedig aanwezig was, was er ook veel mozaïek met ingelegd hout.

Hij beklom nu het tweede stuk van de toren, dat zeshoekig was in doorsnede. Dat stuk was bedekt met diagonaal liggende planken tussen de balken. Die balken hadden gebeeldhouwde randen. Het klimmen vlotte bijzonder goed. Het was wel een behoorlijk hoge toren.

Eindelijk kwam hij aan het laatste stuk: het achtkantige torenstuk. Er waren kleine venstertjes in, hij wou daar alvast een kijkje nemen. Bij het eerste venster was er niets te zien. Het leek er donker en binnenin keek hij op een tweede houten wand uit, waartussen

de trap wentelde. Wellicht zou de gevangen alf in de kroon zitten, bedacht Danlin, het hoogste stuk van de toren. Dat was immers de moeilijkste plaats om te ontsnappen. Het zou niet zo eenvoudig zijn om op de kroon te geraken, daar verbreedt de wand naar buiten toe uit.

Maar dook dat viel mee. Onderaan de kroon waren monsters gebeiteld op de ribben, waaraan hij zich goed kon vasthouden. De toren leek wel gemaakt om te beklimmen. Hij was al snel op de kroon beland en klauterde nu naar een van de vensters van de kroon. Wat liep het vlot, dacht hij, mijn heldendaad wordt gemakkelijk. Op die manier is het een goedkoop onderwerp voor verhalen. Weldra was de alf bevrijd.

Danlin kwam bij het venster dat bestond uit kleine ruitjes, verbonden met lood. Hij gluurde door de ruitjes naar binnen. Er was niemand in de ruimte. Hij kon mooi rondom alle vensters zien, geen twijfel mogelijk. De ruimte zag er ook niet uit als een gevangenis, het was er al te gezellig gemaakt. Er waren rondom zitbanken en in het midden stond een ronde tafel met stoelen met zachte zitjes en armléuningen. Op de tafel lagen allerlei kaarten of papieren en schrijf- en tekengerief. Hier werden plannen uitgedokterd, dacht Danlin. Maar van de alf geen spoor. Hij voelde zich ontgoocheld. Hij had het zo vanzelfsprekend gevonden dat de gevangene zich in deze bovenste kamer zou bevinden en nu was die er niet. Dit was de enige ruimte in de kroon, een grote ruimte trouwens. En daaronder was er enkel een trap te zien. De gevangen alf moest zich dus heel wat lager bevinden, in het vierkante stuk.

Danlin klom terug naar beneden, naar het veel bredere, vierkante stuk, en trok er van venster tot venster. Nergens een alf. Verder naar beneden bezocht hij ook de vensters met hetzelfde resultaat. Op de onderste helft waren er geen vensters, hopelijk hadden ze de alf daar niet in een donker hol gestopt. Wat moest hij nu doen?

Hij dacht al aan opgeven, toen hij besloot om ook aan de zijkant verder te zoeken. Daar kon hij wel gezien worden door de strijdende krijgers. Hij zag dat er vanuit de centrale toren een regen van pijlen neerdaalde op de vechtende menigte. De strijd was blijkbaar nog steeds niet beslecht. De vlag van de huidige clan wapperde nog steeds in de top van die toren, maar op drie lagere torens waren er al vlaggen met nieuwe emblemen van de binnenvallende krijgers. Gezien iedereen volop bezig is elkaar aan stukken te hakken, zal er wel niemand op mij letten, speculeerde Danlin. Hij trok van venster tot venster, maar zonder resultaat. Alle binnenruimtes waren zonder levende wezens. Zou hij ook de vensters aan de voorkant uitproberen, vroeg hij zich af. Hij klauterde snel naar het dichtstbijzijnde venster aan de voorkant, de kant die uitgeeft op de ophaalbrug en het kasteel. Ik kijk enkel door het eerste venster, haastig en snel, nam hij zich voor.

Hij tuurde door de ruitjes en keek tot zijn grote vreugde vlak in het gezicht van de alf. Het was echter geen alf van het dorp, hij zag er anders uit. In plaats van grote, ronde ogen, had die alf schuine spleetogen, net als de wilde alven. Toch was het geen wilde alf, want hij bleef doodbedoord door het venster opgetogen naar Danlin kijken. Hij leek te begrijpen hoe de reddende alf van de gevechten wou gebruik maken om hem te verlossen. Een wilde alf zou dat niet begrijpen, die zou rusteloos in de kamer rondhuppelen. Zijn kledij was trouwens erg alfs. Dit moest een alf zijn van een andere stam, van ver over de bergen. Hoe was die hier geraakt? Was het soms een zwerver zoals hij, die de bergen had overgestoken? Of hadden de onsterfelijken het gebergte

getrotseerd en de alf van ginds meegebracht? Danlin haalde zijn mes te voorschijn en begon aan de grendeltjes te morrelen. Hij hoopte zo het slot los te krijgen. Dat bleek echter moeilijker dan hij had verwacht, het duurde veel te lang. De kans dat hij ontdekt zou worden werd daardoor aanzienlijk groter. Elke krijger die in zijn richting keek, zou hem direct opmerken. Een heel vervelende situatie!

Het zweet brak hem uit. Het slot was klein, maar stevig en het enige wat Danlin kon doen, was proberen het slot uit het hout weg te snijden. Gelukkig had hij een heel sterk mes, maar het bleef een tijdrovende karwei. Hij was al een heel stuk gevorderd en dacht vol trots dat het venster weldra open zou gaan, als hij achter zich een luid geblaf hoorde. Een scherptand! Angstig keek hij om en zag dat er twee krijgers met getrokken zwaarden in zijn richting kwamen gesneld, hun scherptand achterna. Danlin daalde zo haastig hij kon de toren af en was net beneden als de scherptand hem besprong. Hij haalde uit met zijn mes en verwondde de scherptand aan zijn bek. Die trok zich geschrokken terug, maar bleef blaffen op een veilige afstand. De twee krijgers kwamen nu nog sneller aangehold, woedend omdat hun huisdier gewond werd door de onbekende.

Danlin had weinig vluchtwegen. Recht voor hem was een kleine, maar weinig toegankelijke diepte, met een ophaalbrug, waar nu de aanstormende krijgers liepen. Hij draaide zich en vluchtte langs de voet van de toren. Zijn plan was om langs de loodrechte helling achter de toren naar beneden te klauteren. Zijn twee achtervolgers zouden een dergelijke wand vast niet aandurven. Deden ze het wel, dan zouden ze veel trager zijn dan hij. Dat was zijn enige kans.

Tot Danlins ontzetting kwam er echter nog een krijger uit een zijdeur van de toren, niet met getrokken zwaard, maar met een boog en een op hem gerichte pijl. Er was blijkbaar toch iemand in de toren achtergebleven! Danlin sprong heel snel en behendig opzij, de pijl zoefde rakelings langs zijn flank. De alf liep in doodsangst, zo vlug hij kon en zigzagde om het de schutter moeilijk te maken.

Toch zou hij het op die manier niet lang uithouden, besepte hij. Even waren er wat struiken die hem een heel korte tijd uit het zicht hielden. Maar de naar beneden afrondende rotsbodem bood geen enkele bescherming. Eens de krijger met zijn pijlen voorbij die struiken was, zou hij een gemakkelijk doelwit zijn. Hij kon ook niet naar beneden klauteren: op die kale wand kon de krijger hem van bovenaf beschieten! Tot overmaat van ramp hadden de twee met hun zwaard veld gewonnen omdat hij naar rechts was afgeweken. Zij waren nu vlakbij, aan zijn rechterzijde. Danlin besepte dat zijn uur geslagen was. Hij had geen kans meer. En omdat hij de toren had beklommen en de scherptand had verwond, wist hij ook dat deze woedende krijgers hem niet zouden sparen, noch opsluiten. Ze waren al flink opgezweept door hun veldslag. Dag mooie wereld, ging het in een flits door zijn hoofd, dag alven in het verre woud, dag lamile.

Far Point

De vertegenwoordigers van de aarde hadden vijf volle dagen met toespraken, conferenties en debatten achter de rug, van 's morgens tot 's avonds. Ze hadden kennis gemaakt met de presidente, Andoya Katwanis, met de eerste minister, Devanchu Emlis, en met tal van andere ministers: Buitenlandse Zaken, Onderwijs, Gezondheidszorg, Economie en SCIC-programmering. Ze ontmoetten Wassislitsj, hoofd van de Dienst

Veiligheid, en David Mildow, de burgemeester van Central District. De veertien waren het beu.

Ze waren in de pauze aanbeland van een toespraak over de banden tussen SCIC-programmering en staatsveiligheid en ze vroegen zich af wat ze 's avonds zouden doen. Daarna zouden zij hun plannen voorleggen aan de gastheren of –dames, maar wel als een voldongen feit.

Ze discussieerden erover. Mulash Backshalad wou graag een virtuele wereld bezoeken, maar dat vonden de anderen nog te vroeg. Tenslotte ging het gesprek over cafetaria's. Er was een heel mooie, in diverse virtuele bollen, in Central District gelegen, vond Eda Mowl. Mulash Backshalad wist echter van een heel toffe zaak, gelegen in East District, de stad waar zij nu verbleven. Uiteindelijk werd een akkoord bereikt over dat laatste. Het heette Far Point omdat het in een uithoek lag van het zeshoekige land, bovendien aan de rand van het hoogbouwgedeelte van East District.

Hun plan veroorzaakte heel wat beroering bij de kolonisten, niet in het minst bij Landya Mobul. Zij vond een dergelijk spontaan initiatief onverantwoord. Maar het aardse team had een doorslaggevend argument: voor hun werk moesten zij zich ook kunnen verplaatsen in de kolonie. De dienst Binnenlandse Veiligheid moest hun veiligheid verzekeren. Dus waarom dit uitstellen? Waarom nu niet meteen de vuurdoop? Welk voordeel was er om een dergelijk initiatief nog langer uit te stellen? Het zou een proef worden, een relatief kleine verplaatsing, met de aardse gezanten netjes bij elkaar. Later zou hun bewaking heel wat moeilijker worden, als iedereen zijn eigen bestemming had.

Uiteindelijk stapten ze met twaalf in de taxizwevers. Alexander Njimsky en Louise Michal besloten op de valreep niet mee te gaan, zij vonden hun agenda van die avond te belangrijk. Dat vond Krisian Wellis heel spijtig, hij kende hen beter dan de anderen. Reeds bij de sporadische bijeenkomsten op aarde en bij de voorbereiding hadden zij een goed contact met elkaar. Misschien had hij die twee teveel afgeschrikt met zijn verhaal over de onverwachte bezoeker die hem in zijn kamer was komen opzoeken, om hem te waarschuwen voor een eventuele aanslag. Hij zou hen missen, zonder die twee zou de avond niet hetzelfde zijn.

Ze hadden zich over twee zwevers verdeeld. De toestellen baanden zich een weg tussen een schijnbare chaos van zwevers in, volledig computergestuurd. Krisian zag hoe de zwevers zich nauwkeurig hielden aan de lichtlijnen: laserstralen die van baken tot baken schenen, in heel specifieke kleuren. Sommige steden op aarde hadden ook gelijkaardige systemen. Maar deze kolonie zag er veel homogener uit dan de aarde. De architectuur volgde een vast basispatroon en het uitzicht kwam dan ook veel harmonischer over.

Ze volgden een dubbele lichtlijn in groen en rood. Na een tijd gingen de twee kleuren uiteen en kozen hun zwevers voor groen. Ze klommen een paar maal een verdiep hoger. De verticale regeringsgebouwen met hun golvende gevels maakten plaats voor enorme vierkante blokken. De onderste vijf verdiepingen waren volledig verticaal, maar de rest van het gebouw erboven had de vorm van een afgeknotte piramide. Ze wisten van de holo's op aarde dat deze bouwstijl over vrijwel de hele kolonie verspreid was. Op de afgeplatte top waren er gewoonlijk plantsoenen. Bovenaan de vijfde verdieping, dus langs de overgang tussen de verticale en de schuine gevels, overkoepelden bruggen de straten voor de voetgangers en treinen. Op de grond onder hen reed het zwaar vervoer. Hoog

boven hen zagen zij lichtlijnen met zwevers die dwars over de afgeknotte toppen heen vlogen, wellicht directe verbindingen met Central, Nord, of South District. De hele kolonie werd verlicht door een kunstmatige zon die zich in het midden bevond en zijn fusielicht over het hele land uitstraalde. Omdat zij zich in East District bevonden, stond de zon dus vrij laag en waren de schaduwen lang. Vele straten onder hen lagen volledig in de schaduw.

Krisian Wellis zat samen met William Hurding, Van Bikau, Eda Mowl, Vesh Thempkins en Mulash Backshalad in de laatste zwever. Krisian vond het gesprek niet zo bijster interessant. Zij wisselden van gedachte over de sprekers die zij hadden gezien, en speculeerden over de toekomst.

“Het is allemaal zo mooi en zo gaaf. Ik krijg het gevoel dat ze ons een rad voor de ogen willen draaien,” zei Mulash. Hij dacht aan zijn opdracht: onderzoeken of de SCIC werkt volgens de beginselen van de democratie.

“Uiteraard!” Dat was Eda. “Ze willen ons zo goed mogelijk beïnvloeden. Daar hadden ze ons op aarde al op voorbereid. Maar wij blijven wel onszelf.”

“De confrontaties zullen wel komen,” waarschuwde Van. “Van zodra hun waarden botsen met de waarden van de aarde zal het er heet aan toe gaan.” Vans werkterrein was de codering en niveaubepaling van alle menselijke waarden in de SCIC.

“Ik vraag me af of ze dan nog zo lief zullen zijn tegenover ons,” piekerde Vesh.

Het gesprek liep geleidelijk naar interesses die zij op de aarde hadden achtergelaten. Van en Eda begonnen Krisian te ondervragen over de opsporingszaken die hij in het verleden had gedaan. Maar Krisian had helemaal geen zin daarover te praten en wuifde het onderwerp weg.

De zwevers waren ondertussen opgeklommen tot de negende verdieping en begonnen nu terug te dalen, de gele lichtlijnen volgend. Deze veranderden dan in twee lijnen, geel en roze, en tenslotte kwam er nog blauw bij. Ze waren aangekomen bij een gebouw dat als het ware tegen de buitenmuur van de kolonie geplakt leek, de scheidingswand van de cel van Terra Remotus met die van de burens. Hij kon de grijze wand zien van de enorme zeshoekige binnenruimte. De wand verdween hoog boven hen uit het zicht en in het hemelse blauw van de digitale zoldering. Deze cel was vele kilometers hoog, wist Krisian, en met de juiste atmosfeer gevuld. Dat gaf de illusie zich in open lucht te bevinden, niet in een afgesloten ruimte.

Het gebouw had een naar buiten toe gebogen wand onderaan, waar inrijpoorten waren voor vrachtwagens. Boven hun hoogte, vanaf de zesde verdieping, zag het gebouw eruit als een enorme glazen kolf die gedeeltelijk in de wand verdween: een stuk van een grote bol, maar dan in vlakken verdeeld. Op hun hoogte was er een ring rond het bolsegment, waarop de zwevers konden stationeren en andere zwevers de garageopeningen binnenvlogen. Zij stapten uit voor de ingang die toegang gaf tot een grote, kubusvormige traphal. In die hal draaide Eda Mowl zich even om. “Zie: onze engelbewaarder.”

Buiten de glazen voorzijde van de aankomsthal zagen ze een stalen fort in de lucht hangen, met vele vlakken en uitsteeksels: een kruiser van de militie.

“Ik had me een engel enigszins anders voorgesteld,” grapte Vesh Thempkins.

Om het cafeteria Far Point binnen te gaan moesten zij tussen een groen en een rood glazen paneel door. Er waren duidelijk nog heel wat andere zaken in het gebouw gevestigd, buiten de cafeteria.

Het interieur van Far Point gaf hen een aangenaam thuisgevoel. Het was geen virtuele wereld op zich, maar hier en daar was er een wand die, als een groot venster, uitzicht gaf op een prachtig virtueel landschap. De diverse ruimtes hadden allemaal één grote holowand en voor de rest zagen zij vooral gewone bakstenen muren met houten balken ertussen.

Krisian bleef in hetzelfde groepje als in de zwever. Ze waren een ruimte binnengestapt met een pracht van een panorama met de Grand Canyon. De nauwkeurigheid van het zicht was perfect. Het licht en de kleuren waren intens. Er was niet de minste doorzichtigheid in het berglandschap. Zelfs de wind voelden ze en er waren geuren. Soms vloog een arend over of cirkelde er een gier rond. De meeste landschappen waren zoals op de aarde en ook dat gaf een vertrouwd gevoel. Gelukkig was er niet de hitte die bij het reële Canyontafereel hoort.

Krisian zag een dienstster die hem intrigeerde. Hier in Far Point kwamen ook wezens van andere planeten op bezoek, hoewel die op Terra Remotus slechts spaarzaam aanwezig waren. Op deze planeet scheen iedereen liever gezellig in zijn eigen nest te hokken, in dit geval de eigen cel die hen was toegewezen. Maar deze dienstster kwam duidelijk van M'dar. Haar zwarte snoet deed aan een hondenras of aan een hert denken, of was het eerder een soort lieve teddybeer? Haar uiterlijk was duidelijk welkom bij de mensen omwille van dat knuffeldierachtig uiterlijk. Emigranten uit M'dar werden ook op aarde bij rijke mensen aangeworven als hulp om de kinderen op te voeden. Dat had deze vrouw zeker ook in deze kolonie kunnen doen, maar zij gaf duidelijk de voorkeur aan een andere betrekking. Ze stapte heel rustig, sierlijk en zelfverzekerd naar een andere tafel. Krisians groep werd bediend door een knorrige oude man, een butlertype. In deze zaal was er geen zelfbediening, noch robots. De levende kelners maakten mee de charme uit van Far Point.

De zaak was in diverse ruimtes onderverdeeld, verspreid over drie verdiepingen met trappen. Ze hadden grote, open doorgangen. Vaak kon je ook naar boven of naar beneden zien via balkons. De plafonds waren bekleed met hout en ook de holowanden waren met hout afgeboord. Er was duidelijk gezocht naar een compromis tussen een omsloten ruimte om geborgenheid te creëren, en het prachtige zicht van de natuurtaferelen in holo's. De onveranderlijke muren zorgden er ook voor dat de diverse virtuele vergezichten duidelijk van elkaar waren afgescheiden, zodat de bezoeker een duidelijke overgang zag als hij van de Canyons naar bijvoorbeeld de Stille Zuidzeelagune stapte. Het bleef natuurlijk bizar om in enkele stappen van werelddeel te veranderen. Maar ja, daar stond je nog weinig bij stil, iedereen was gewoon geworden aan die virtuele taferelen. Je kwam ze werkelijk overal tegen, zowel op de aarde als in de kolonies.

Ze plaatsten zich met acht aan een ronde tafel. Links van Krisian nam William plaats, daarnaast Van, Eda en Vosh. Rechts van Krisian kwam Mulash zitten, daarnaast waren nog twee lege stoelen.

Twee mensen die al in de zaal aanwezig waren, vroegen om erbij te zitten. Zij stelden zich voor als Yio en Twint. Ze hadden Eda en Vosh over de aarde horen praten en

waren terstond geïnteresseerd. Zij vroegen of zij soms de gezanten van de aarde waren. Yio en Twint waren opgetogen dat zij mochten bijzitten. Ook de teamleden vonden dit een goed idee. Zo konden zij eens van gedachten wisselen met bewoners van de kolonie. Krisian keek even de zaal rond om de plaats waar hij zich bevond intens in zich op te nemen. Rechts van hem strekte het aantrekkelijke holoscherm zich uit over de hele lengte van de ruimte. Voor hem uit waren nog vijf ronde tafels met daarachter de grote opening naar de zaal met zicht op de Zuidpool, waar ook enkelen van zijn team zich hadden neergezet. Links van Krisian waren nog vier ronde tafels, daarnaast een dubbele doorgang naar de zaal met de Zuidzeelagune. Tussen de twee wanden van de doorgang was er nog een trap naar boven aan de rechterzijde en naar beneden aan de linkerzijde.

Op zeker moment kwam het gesprek op de programmering van de SCIC: de State Central Intelligent Computer. Het was William die zei: “Vroeger kon men toch ook niet inschatten dat bijna een tiende van de bevolking voor de SCIC zou werken. Er waren veel sciencefictionverhalen die dergelijke computers voorspelden. Maar men dacht dat deze computers het laatste werk zouden overnemen, en dat de mens zalig nietsdoende zou kunnen verder leven onder toezicht, organisatie en verzorging van die computer.”

“Toch waren er ook boeken en films die waarschuwden voor een dictatuur onder een dergelijke computer,” viel Mulash in de rede. “En dat is juist wat al die mensen die voor de SCIC werken, verhinderen. De meerderheid heeft een beroep in verband met de programmatie. De computer mag in geen geval in onze plaats de beslissingen gaan nemen. En dat kunnen we alleen verhinderen door waarden in te geven, door alles en nog wat een quotering te geven. Zodat de computer zijn keuzes maakt door met die quoteringen rekening te houden.”

“En waardoor de machtsstrijd kan verder bestaan,” viel William in. “De politici, de rijken en de invloedrijken, bepalen die quotering van regels, waarden en normen meer dan anderen.”

“Dat klopt niet!” wierp Yio tegen. “Voor vele dingen mag de bevolking toch meestemmen. Het is ook de bevolking die de politici kiest om de normen te bepalen. En daar heeft een invloedrijke persoon, die niet gekozen is, niets in de pap te brokken!”

“Onzin!” Mulash wond zich behoorlijk op. “Tedereen weet toch dat de mening van de meeste mensen in deze kolonie bepaald wordt door de propaganda van de overheid en van de rijken, die alles in handen hebben. En dat er achter de schermen heel wat getouwtrek is ...”

“Praatjes,” bromde Twint.

“Het schijnt dat er een aantal in hun afterlifeperiode zijn, die het politieke gebeuren nauwlettend volgen en nog heel wat te zeggen hebben,” gaf Yio toe. “Daar zijn nog pioniers bij van het eerste tijdperk.”

“Dat er bij hen zijn die nog veel praatjes hebben, wil ik wel aannemen, maar hoe kunnen zij nog enige macht bezitten?”

“Hoe dan ook,” onderbrak William in een poging om het gesprek terug in een goede baan te krijgen, “wij zijn hier om die quoteringen te bestuderen en ze te toetsen naar de normen van de Raad van de USW: de United States of the World. En dat is een hele klus, zullen jullie begrijpen. Er zijn een paar hete onderwerpen, we verwachten dat er belangrijke verschillen zullen zijn tussen uw kolonie en de USW.”

“Maar met welk recht bemoeien jullie zich met onze waarden, wetten of normen?” Yio ging strijdvaardig op de punt van haar stoel zitten. “We worden als kinderen behandeld. Zijn we met twintig miljoen niet talrijk en bekwaam genoeg om onszelf te besturen? Om zelf uit te maken hoe de wetten hier moeten zijn en hoe het leven van de mensen geregeld moet worden? Om te bepalen hoe je het best het algemene welzijn dient?”

Nu mengde ook Krisian zich in het gesprek. “De aarde en haar kolonies zijn een buitengewoon gevarieerde en rijke gemeenschap. Elke hoog ontwikkelde staat heeft zijn SCIC en armere staten proberen samen te werken om ook iets dergelijks te bouwen. Die verschillende SCIC's hebben diverse meningen die dan in de grote wereldraad met elkaar worden vergeleken, via de SCIC van de USW.

Hier echter is alles als één grote stad met een centraal bestuur, gemakkelijk te overzien en te beheersen. Het gevaar bestaat dat er een stagnatie komt van het leven in deze kolonie. Dat de SCIC geen verdere evolutie meer doormaakt, een stug blok geworden is dat de wetten bepaalt, iedereen controleert en in de juiste banen leidt. Dat komt neer op een comfortabele dictatuur die jullie zelf hebben geschapen zonder het te willen, omdat er gewoon te weinig diversiteit is en te weinig uitwisseling. En je weet dat het aantal mensen dat door de poort over en weer kan reizen erg beperkt is.”

“Er schijnen hier op deze planeet meer dan tienduizend verschillende beschavingen te zijn en elk wil van de poort gebruik maken,” dacht Vosh luidop.

“Je wilt toch niet beweren dat de aarde zo idealistisch is ingesteld en geen opportune redenen heeft om een voet hier aan land te houden. Heeft zij dan een economische reden misschien?” vroeg Yio.

“Zeker geen economische,” antwoordde Eda, “want je kunt geen behoorlijke hoeveelheid goederen doorheen de poort vervoeren, enkel levende wezens en kleine apparatuur.”

“Het is wel zo,” wendde Krisian zich tot Yio en Twint, “dat de aarde aan de verdere toekomst denkt. Jullie zijn hier zeer snel ontplooid van een noodgedwongen primitieve tot een technisch hoog ontwikkelde natie. Op de aarde vraagt men zich af hoe snel jullie nog zullen groeien. Jullie kunnen hier contacten leggen met allerlei wezens uit het heelal die mogelijk nog hoger ontwikkeld zijn. Wat zal daar in de toekomst uit voortvloeien? Misschien maken jullie zelf dergelijke poorten binnen afzienbare tijd of kunnen jullie zich met hulp van bondgenoten met andere middelen snel verplaatsen. Twee werelden van dezelfde oorsprong die volledig los van elkaar komen te staan en elk op een andere manier groeien, kunnen ook elkaars vijanden worden.”

“Ach,” wierp Twint tegen, “dan kunnen de volkeren op deze planeet toch evengoed elkaars vijanden zijn? Of misschien is er hier een zeer hoog ontwikkelde beschaving die het in zijn hoofd krijgt naar de aarde te gaan en daar alles naar zijn hand te zetten? Hoe wil je dat verhinderen?”

Nu sprak Van voor het eerst. “Wat je nu zegt, is een bevestiging. De aarde wil via de regering hier een zicht krijgen op zoveel mogelijk beschavingen, hun mogelijkheden en vooral hun bedoelingen. Dat in kaart brengen, is ook een doel van onze komst.”

“In feite vind ik dat maar vanzelfsprekend,” impliceerde Yio. “We zijn allemaal van de aarde afkomstig. Het zou toch ondenkbaar zijn dat we van elkaar niets meer afweten en dat er geen enkele vorm van uitwisseling is. Jullie zijn welkom, wat mij betreft. Men kan

de aarde niet verwijten om hier een gelijkvormig beleid te komen opzetten. Jullie komen vanwege de USW en die vertegenwoordigt een enorme verscheidenheid van volkeren, met elk hun idealen en hun cultuur. Daar zit geen eenheid in, dus kunnen jullie moeilijk beschouwd worden als de bringers van uniformiteit.”

Dat vond iedereen een juiste opmerking. Maar Mulash was duidelijk van een radicalere strekking. “Waarbij je wel dient te weten dat door de eeuwen heen veel van die verscheidenheid verdwenen is. Er is wel degelijk een uniformiteit bij de USW, die op aarde soms met allerlei drukking aan bepaalde staten wordt opgedrongen. Veel culturen zijn vervlakt en opgeslokt door de grootste en meest toonaangevende. En die hebben zich ook enigszins op elkaar afgestemd. Nietwaar, mijnheer Krisian?”

Krisian Wellis gaf toe dat er waarheid in zat. Vermits hij geen deel uitmaakte van de groep die zich met de waarden, wetten en normen van de SCIC van deze kolonie zou bemoeien, maar toch ook van de aarde kwam, werd Krisian beschouwd als een objectieve partij.

Het gesprek werd verstoord door een vreselijke gil. Krisian zag dat die gil van een kelner kwam die midden tussen de laatste tafels stond en in de richting van de zuidpoolruimte staaarde. Zijn schaal met drank viel uit zijn handen, zelf zakte hij door zijn knieën en bleef roerloos liggen. Er was geen tijd om te reageren, zo snel gebeurde het. Een zwevende gedaante kwam de ruimte binnen: een kegelvormige robot met een halve bol als bovenstuk. Iedereen viel op de grond of op de tafel roerloos neer. Ook bij Krisian werd alles zwart voor de ogen. Hij voelde zijn bewustzijn wegglijden alsof het al die jaren in een uiterst kwetsbaar vat had gevloeid dat nu gebarsten was. Heel zijn wezen verzette zich ertegen. Hij wou leven, hij wou bewust blijven. Maar hij bleek alles volkomen machteloos te moeten ondergaan. Het zwart sloot zich, en daarna was er zelfs geen zwart meer.

Krisian kwam terug bij alsof er geen tijd was verstreken. Zijn omgeving leek een theaterdecor dat zich in een oogwenk had veranderd, alsof een stuk tijd uit zijn leven was weggeknipt. Hij zag zichzelf op een bed liggen in een kleine ziekenhuiskamer, gehecht aan een wirwar van kabels. Aan het voeteneinde stonden drie figuren: een dokter wellicht, een hulpdokter of verpleger en een vrouw met het embleem van de politie op haar jasje.

“Ach, hij komt bij,” was het eerste geluid dat Krisian hoorde. Het kwam van de dokter. De agente richtte zich tot hem.

“Mijnheer Krisian Wellis, ik moet u het droevige nieuws melden dat u slachtoffer bent van een bloedige aanslag op de cafeteria Far Point. Als bij wonder hebt u die aanslag overleefd, dankzij het beschermepak dat u aanhad.”

Krisian deed moeite om een paar woorden over zijn lippen te krijgen. “En ... mijn collega's?”

De agente keek even vragend naar de twee anderen en besloot toen eerlijk te antwoorden. “Er zijn helaas geen andere overlevenden in de cafeteria.”

Krisian had zin om te brullen bij het horen van dat vreselijke nieuws, maar hij slaagde er niet in om enige klank voort te brengen. Hij staaarde met wijd open ogen naar het plafond en projecteerde op dat witte vlak in een hoog tempo de gezichten van diegenen die met hem mee aan de tafel zaten. Maar zij losten allen terug op in wit. Nee, zei een deel van

hem, dat is onzin, dat zijn leugens. Maar het andere deel in hem herinnerde zich de in elkaar stortende kelner en de robot die binnen kwam zweven, het beeld van de laatste seconde.

“We hebben u even aangelegd op onze toestellen,” legde de dokter uit. “Wellicht mankeert er u niets, maar we willen zeker zijn. Het minste gif van de gifnaaldjes die op jullie werden afgevuurd kan nog lange nawerkingen hebben.”

Krisian zakte weg in een onrustige slaap. Hij had duidelijk tranquillizers gekregen om over de shock heen te komen. Dat was zijn keuze niet, hij confronteerde zichzelf liever met de harde werkelijkheid, bij helder bewustzijn. Maar de dokter had zijn mening niet gevraagd.

Als Krisian terug bijkwam, was er niemand meer. Hij had wel een knop in zijn hand waarmee hij iemand kon roepen. Hij hoorde een paar mensen passeren. De deur naar de gang stond open. Beelden uit zijn herinnering kwamen en verdwenen weer. Het feit dat alles in een paar seconden was gebeurd, maakte alles zo onwerkelijk. Het leek een scène te zijn in een goedkope virtuele wereld. Stonden er daarnet niet drie figuren aan zijn bed? Was er geen politieagente bij die vertelde dat er geen overlevenden waren buiten hem? Hij voelde zich terug wegzakken. Als hij terug bij kwam, zou deze nachtmerrie voorbij zijn. Misschien kwam hij wel wakker op de aarde, heel ver van Far Point.

Hij kwam terug bij in dezelfde kamer van hetzelfde ziekenhuis. Nu stond er een verpleegster over hem gebogen. “Wil je wat water?”

Ja, dat wou hij wel. Zij gaf het hem. Tot zijn verwondering kon hij zelf het glas vasthouden en naar zijn mond brengen. Het deed hem deugd, maar het nam de pijn niet weg. De pijn, nu werd hij er zich pas goed van bewust! Het feit dat hij in een seconde zijn hele team had verloren, dat deed veel pijn. Nee, niet de hele ploeg: twee waren er niet meegegaan. Wie waren dat weer? Krisian pijnigde zijn hersenen om het zich te herinneren. Louise ... en wie nog? Alexander. Ja, die leefden nog. Dat kon Krisian een weinig troosten. Hij was niet alleen. Hij kon zijn leed met iemand delen.

De late avonduren gleden voorbij als op- en neergaande gordijnen in een theaterdecor. Soms hoorde hij stemmen in een druk gesprek. Hij verdroeg het niet. Soms stond er weer iemand aan zijn bed. Hij wou ze niet zien, het was voor hem snel te druk. Liever vergat hij de tijd. Liever zakte hij weg om niet meer terug bewust te hoeven zijn.

Eindelijk gleden de laatste geluiden weg uit de lokalen en gangen. Krisian lag in het donker te denken. Hij zat boordevol tranquillizers en de microwezens die via een klein kabeltje in en uit zijn lichaam stroomden deden hun herstelwerk. Ze zouden het allerlaatste spoortje gif wel vinden. Toch had hij geweigerd zich voor de nacht kunstmatig te laten inslapen en onbewust het antitraumaprogramma te ondergaan. Hij wou alert blijven en de voorbije gebeurtenissen overdenken. De trauma van de hel die hij die avond had meegemaakt wou hij overwinnen. Niet dat hij zich een held voelde of dat moralistische principes hem daartoe brachten, nog minder omdat hij een die-hard was, het was eerder beroepshalve. Het kon belangrijk zijn nu zo snel mogelijk zijn conclusies te trekken en daarnaar te handelen alvorens er nog meer drama's plaatsvonden. Tenslotte leefde hij nu nog omdat hij die dag vóór zijn vertrek ook zijn conclusies had getrokken. Had hij het nieuwe beschermepak niet aangetrokken, dan was hij nu bij die vierenvijftig

slachtoffers, waaronder elf collega's, samen met hem pas van de aarde naar hier gekomen.

Hij had niet voor niets als enige de ramp overleefd. Zonder hulp had hij nooit doeltreffende voorzorgen kunnen nemen. De bescherm pakken van de aarde waren het beste wat hun thuisplaneet hen kon meegeven. En zij waren schromelijk onvoldoende gebleken. De technologie van de aarde kon niet op tegen de technologie van de wezens die de robot hadden vervaardigd. Maar op de avond van de eerste dag na de aankomst, toen hij ervoor had gekozen alleen op zijn kamer te blijven, had hij bezoek gekregen van die vreemde snuiter die zichzelf had voorgesteld als Luigo Amarone. Die man had hem gewaarschuwd om nooit het regeringsgebouw te verlaten zonder bescherming. Hij had er daarom bij zijn collega's op aangedrongen om niet zonder beschermingspak weg te gaan. Het nadeel van de pakken van de aarde was dat je je hoofd moest bedekken. En in de cafeteria wou niemand dat doen. De gifpijljes waren ongetwijfeld in hun gezicht geschoten.

Zelf had hij echter een veel beter beschermingspak ontvangen, niet met aardse technologie, maar met de technologie van de Gokatarasj. Het was bedoeld als een geschenk van de ambassadeur van de Gokatarasj, hier op Terra Remotus: Petr Shoksj. Dat pak had een kraag die een onzichtbare, beschermende koepel rond het hoofd in stand hield. Een zeer afdoend schild, zoals gebleken is. Hij had zijn leven te danken aan de ambassadeur en enigszins ook aan Luigo Amarone.

Slapen lukte Krisian niet. Wanneer hij probeerde te rusten kwamen telkens flitsen van de nefaste gebeurtenissen helder door zijn geest. De moordende robot kwam telkens aangezweefd en beschoot zijn hersenen met een apocalyptisch visioen. Ik moet zelf andere beelden oproepen, dacht hij, anders word ik gek. Welke beelden?

Hij probeerde enige gelukkige momenten uit zijn leven voor de geest te roepen. Hij was ooit getrouwd. Menlyn heette ze. Hij probeerde haar gezicht zo levendig mogelijk voor te stellen. Hij nam een denkbeeldig penseel en probeerde haar gelaat te schilderen, met haar glimlach, die blik van verliefdheid die er toen was. Toch moest hij automatisch ook aan de latere problemen denken. Menlyn hield het niet uit wanneer hij op missie was. Zij was zich te bewust van de gevaren die hij liep. Toen hij was begonnen als eenvoudige detective, waren er geen problemen. Maar toen die eerste, grote opdracht begon, was hij drie weken weg geweest. Dat bezorgde haar een eerste trauma. Hij mocht niets over zijn missie vertellen om de opdracht, maar ook Menlyn zelf, niet in gevaar te brengen.

Ze hadden toch lang geprobeerd bij elkaar te blijven, want liefde was er wel. Toen hun twee jonge kinderen ontvoerd werden om hem onder druk te zetten, was een doodsvonnis over hun huwelijk geveld. Hij slaagde erin alles tot een goed einde te brengen, maar er bleven vier mensen met een trauma zitten. Menlyn stak met hun twee kinderen de oceaan over om haar geluk in Europa te zoeken. Ze wou niet dat hij nog contact onderhield met de kinderen, zolang hij dergelijke waanzinnige opdrachten aanvaardde. Hij kon het echter niet laten en besloot om nooit meer iemand in een dergelijke gevaarlijke positie te brengen. Hij hield zich op liefdesgebied lang afzijdig van elke vrouw.

Een hele tijd later was er Laura. Zij had een soortgelijk risicoberoep. Maar de liefde tussen hen was sporadisch gebleven, daar had hij wel voor gezorgd. Ze zagen elkaar af en

toe, twee jaar lang, tot Laura een andere man ontmoette. Toen ze zwanger was van haar eerste kind, stopte zij met gevaarlijke opdrachten.

Krisian beseftte dat het hem niet echt lukte om zich op positieve herinneringen te blijven concentreren. Hij zocht andere aangename herinneringen. Toen Laura hem verraste op zijn verjaardag bijvoorbeeld. Hij was die toen zelf vergeten. Daar had hij het te druk voor met zijn opzoekingen. Zij had hem prompt ontvoerd, in echte westernstijl met een slaapmiddel onder de neus. Ze had hem ergens slecht gebonden achtergelaten. Hij wist zich uiteraard te bevrijden, deed stilletjes de deur van het primitieve kamertje open en kwam voorzichtig een pikdonkere ruimte binnen. Hij had het licht niet durven aansteken en sloop voorzichtig en zo stil mogelijk op de tast verder. Dan floepten de lichten aan. Laura en nog zes van hun vrienden begonnen een verjaardagsliedje te zingen in een kamer vol ballonnen, intelligente linten, kleurwisselende versierselen en andere verjaardagskitsch. Het voorspel tot dat hartverwarmende spektakeltje was achteraf bekeken onaangenaam.

Dan begon hij te tobben. Waarom had hij toen niet beseft wat Laura voor hem voelde? Waarom had hij toen de kans niet gegrepen om een intensere toenadering tot haar te zoeken, om meer tijd met haar door te brengen? Dan was zij nu bij hem en hadden zij samen een kind. Nee, dat is een dwaas idee, vond Krisian, zij zou in hetzelfde straatje zijn beland van Menlyn. Eén vrouw ongelukkig maken was genoeg.

Hij had eenzame jaren beleefd. Toch had hij genoten van zijn avontuurlijk leven. Van vrij te blijven: niets moet en alles kan. Maar er bleef een leegte in zijn leven. Hij werkte meestal ook alleen. En dan kreeg hij plots deze opdracht, de opdracht van zijn leven. Hij had niets wat hem aan de aarde bond, dus waarom zou hij het niet doen? Hij leerde de anderen van het team kennen. Oorspronkelijk waren ze met tien, maar uiteindelijk groeide het team aan tot veertien. Ze brachten weekends samen door, volgden samen cursussen en conferenties, ze deden proeven met simulaties van de komende ruimtereis. Er waren afscheidsfeestjes. Hij was aan zijn collega's gehecht geraakt. Uit voorzichtigheid durfde hij de anderen nog geen vrienden noemen. Nu hij er elf had verloren, voelde hij dat zij intussen wel vrienden geworden waren.

De ellende was dat hij, na het oproepen van gelukkige momenten, telkens op de droevige eindes aanbelandde. En dat ontspande hem niet erg. Hij begon het op te geven. Alle prettige herinneringen slonken weg door de spanning die zich ergens diep in hem had genesteld. Misschien liet hij toch maar beter een licht slaapmiddel toe.

Hij gaf zijn kamercomputer opdracht een minimale dosis toe te dienen. Al gauw zakte hij weg in de vergetelheid.

Krisian bevond zich terug in het interieur van Far Point naast het imponerende uitzicht op de Grand Canyon. Het vredige tafereel werd brutaal verstoord door een kortdurend gegil uit de nabije ruimte. Ieders aandacht was plots naar de doorgang gericht waar het geschreeuw vandaan kwam.

Dan begonnen ook de mensen die het dichtst bij de doorgang zaten te gillen. Lang duurde het niet want een kegelvormig ding kwam de ruimte geluidloos binnenzweven. Iedereen viel en bleef roerloos op de grond liggen, zonder zichtbare reden. Alleen hij niet. Hij wou zelf gillen maar was als verlamd. Van angst dacht hij. Hij herkende de zwevende gevechtsrobot, een heel efficiënt type, dat nooit mist en verschillende mensen

tegelijk op een doeltreffende manier doodt. Niemand had een schijn van kans om te ontkomen. Als iemand de tijd had om zich achter een meubel te verstoppen, zou de robot feilloos met zijn laser een gat door dat meubel boren om daar de fatale gifpijltes doorheen te schieten.

Alles werd zwart voor zijn ogen, de monsterlijke robot loste op in het duister en liet een ijskoude stilte achter: de stilte van de dood.

Op dit punt van zijn droom slaagde Krisian erin zichzelf wakker te maken om zich uit de nachtmerrie te bevrijden. Heel even was hij opgelucht dat dit maar een droom was, om na een seconde te beseffen dat hij in een kamer van het ziekenhuis lag. En niet voor niets. De droom was geen fantasie. Het was voor het overgrote deel een herbeleven van wat er die avond was gebeurd. Zijn collega's die daar bij hem hadden gezeten, waren dood, daar kon hij wel zeker van zijn. Zo een gesofisticeerde robot miste nooit. Niemand had ook maar een schijn van kans gekregen om te overleven.

Een zwak geluid trok zijn aandacht: schuifelende voeten achter de deur, midden in de nacht. Onbeheersbare angst kwam in hem op. Waren de daders te weten gekomen dat er toch iemand de slachting overleefd had? Kwamen zij nu hun werk afmaken?

"Computer, licht," kon hij er met een heuse zelfoverwinning uitbrengen. Een zacht licht vulde de kamer. Verroeren kon hij zich niet. Wat zou het trouwens baten?

Iemand drukte op de knop. Met een licht gezoem gleed de deur open. Een bezorgd gezicht gluurde de kamer binnen.

"Alexander," prevelde Krisian opgelucht. Alexander stapte binnen, nu zijn collega hem had erkend en sloot de deur achter zich. "Ben je wel goed in je hoofd? Midden in de nacht, na wat er gebeurd is?" Plots schoot Krisian het onbegrijpelijke van de situatie te binnen. "Je leeft nog! Hoe kan dat nu? Waarom leef jij nog?"

"Hola," klonk de schorre stem van Alexander op een spottende toon. "Mag ik niet meer leven misschien? Had je me liever dood? En jij? Vertel jij liever eens waarom jij niet dood bent, als enige niet door de robot gedood. Dat is wel onbegrijpelijk, man. Ben jij zo geprivilegieerd?"

Met een diepe zucht liet Krisian zich achterover vallen in de kussens. "Man, je hebt geen idee hoe heerlijk ik het vind om je te zien. Als ik niet aan de leidingen lag, sloot ik je in mijn armen. Zijn er nog andere overlevenden?"

"Louise Michal, jij en ik zijn de enige, Krisian, het spijt me. Hadden ze je dat nog niet meegedeeld? Maar we moeten hier weg," voegde hij er na een halve seconde snel aan toe. Uit zijn grote ogen en zijn hijgende stem sprak angst. "Er is hier geen enkele bewaking weet je. Schandalig is dat toch! Wij zijn de enige overlevenden van de aanslag. Ze kunnen terugkomen om hun werk af te maken."

"Hola, Alexander," onderbrak Krisian hem, "wil je beweren dat de organisatoren van deze aanslag het op de delegatie van de aarde hadden gemunt? Men heeft me verteld dat iedereen gedood werd die er aanwezig was, niet alleen onze groep."

"Krisian, je weet toch wat we hier kwamen doen!" protesteerde Alexander, "Jij bent toch de detective! Waarom moest er zo nodig een detective bij? Wat moest jij uitpluizen? Misschien was het wel enkel jij die de organisatoren van de aanslag viseerden en hebben ze de andere aanwezigen maar erbij genomen om het doel te verdoezelen!" In één adem spuwde hij zijn woordenvloed verder en liet Krisian geen kans op een wederwoord.

"Kan je het zonder deze dingen hier stellen?" Alexander wees naar de medische apparatuur. "Waar dient alles voor?"

"Kalmeermiddelen, controles en ja, ook nog zoeken naar sporen van het gif. Het is wellicht een zeer speciaal gif met intelligente cellen die zich uitstekend kunnen verstoppen."

Alexander wachtte niet op het einde van Krisians verhaal maar was begonnen vakkundig de leidingen los te maken. "We zullen maar veronderstellen dat het zoekwerk af is. Kalmeermiddelen kan ik je ook wel geven. We gaan er als de weerlicht vandoor."

"Alexander, overdrijf je nu niet? En hoe denk je hier buiten te geraken? Langs de voordeur?"

"Denk je dat ik langs de voordeur binnengekomen ben?" repliceerde Alexander enigszins verbitterd. "Buiten wacht een taxi ons op." Daarmee was alles gezegd. Hij opende de kleerkast en gooide Krisians bescherm pak op zijn bed. "Trek dat ding aan."

Het offer

Danlin was aan het einde van zijn krachten toen hij de wereld vaarwel zegde. Rechts van hem waren twee woedende krijgers met getrokken zwaarden vlakbij en achter hem kon de derde krijger met pijl en boog ieder ogenblik zijn pijl in zijn rug planten. Het enige alternatief dat hij nog had was in de afgrond te springen. Vlak voor hem zag hij plots een grote dierenkop verschrikt opkijken. Wat hij aanzien had als een bed bruin mos bleek een drakol te zijn, een reuzenvleermuis. Met zijn laatste krachten sprong hij op de rug van het beest en klampte zich aan zijn vacht vast. Het beest reageerde snel. Het was eigenlijk al begonnen met op te springen nog vóór Danlin op zijn rug belandde. Met één harde stoot van zijn lange achterpoten sprong het beest het ravijn in en spreidde zijn vleugels. Door Danlins gewicht was de drakol echter een stuk naar beneden geduikeld en daardoor schuurde de pijl van de krijger langs zijn schedel door zijn haar. Gered! Als hij deze tocht tenminste overleefde. Hij had nog nooit gehoord van een alf die op de rug van een drakol zat, enkel in legenden werd erover verteld. Maar mochten die legenden geloofd worden?

De drakol was geen vliegend maar een zwevend dier. Doordat het een lijf had dat nog langer was dan Danlins en vleugels die nog veel breder waren, kon het beest vanaf een plateau behoorlijk ver zweven alvorens het ergens op de bodem van een ravijn terecht kwam. Nu had het dier echter een zware ballast en zakte daarom sneller dan normaal naar beneden. Gelukkig dat alven niet veel wegen, bedacht Danlin, het dier zou geen onsterfelijke aankunnen, ook geen kind van zijn lengte. Maar ook met de alf had het dier moeite. Danlin klauwde zich met zijn beide handen en met zijn tenen vast in de dikke vacht. Dat was waarschijnlijk pijnlijk voor het beest, dacht hij. Maar wat kon hij anders doen?

De drakol dook eerst recht vooruit en wou waarschijnlijk naar gewoonte landen op het iets lager gelegen plateau aan de overkant van het ravijn. Maar door Danlins gewicht merkte het dier dat hij het niet kon halen en zwenkte naar rechts. Danlin drukte zich plat op het dierenlijf en moest zich nog harder vastklampten om er niet af te schuiven. De drakol stootte verschrikte kreten uit maar kon hem niet afschudden. Het zweefde verder door de langgerekte kloof en kwam steeds lager. Ze zakten sneller dan de drakol en

Danlin wensten, maar het dier was niet gebouwd om een passagier te dragen. Drakols droegen wel soms hun jongen mee op hun vlucht, herinnerde Danlin zich, ze waren blijkbaar tegen een licht gewicht bestand.

Ze waren al een heel eind van het houten kasteel af, voor de krijgers moest Danlin zich voorlopig geen zorgen maken. De bodem van de kloof naderde en die was volledig begroeid met bomen en struiken. Daartussen kronkelde een kleine stroom. Hij kon niet pal naar beneden kijken, maar hij had de begroeiing gezien toen hij op de rug van het beest sprong. Nu zag hij naast zich, schuin onder, de eerste boomtoppen. De drakol was niet op de plaats waar hij zelf graag was terecht gekomen. Hoe moesten zij nu landen? Zou hij zich niet scheuren op de toppen van de bomen? Zou hij tussen het groen te pletter storten? Deze ontsnapping was een wanhoopspoging geweest, geen doordacht plan. Hij had met zijn impulsieve actie zijn leven een beetje verlengd en dat van een edel dier ontnomen. Het spijt me, drakol.

De drakol begon met zijn vleugels te slaan en helde achterover om zijn achterpoten uit te strekken. Danlin moest zich weer uit alle kracht vastklampen. Het dier greep met zijn klauwen een tak vast om op te landen maar door het gewicht van Danlin op zijn rug duikelde hij kopje over en viel Danlin van zijn rug af. Danlin greep bij die buiteling een andere tak vast om niet naar beneden te storten. Dat was pijnlijk, maar hij liet niet los. De tak begon echter te breken en de alf zakte naar beneden. De drakol viel naast hem met een plof op de bodem, als een overrijpe reuzenappel. De doorgebroken tak, waar Danlin zich wanhopig aan vastklampte, bleef gelukkig met een reep vezels aan de boom hangen. Daardoor kwam Danlin tegen de stam van de boom terecht met een stoot die hem een felle pijscheut bezorgde. Toch had hij zijn afhangend stuk tak niet gelost, hij greep nu naar een gezondere tak vlakbij, trok zijn voeten op en greep de tak ook met zijn tenen vast. Hij trok zich tot op de tak. Hij kneep zijn ogen dicht omdat de wereld duizelde. Geen tsjoemdrinker kon ooit zo dronken zijn, dacht hij.

Hij hijgde en was bang dat zijn hart het niet zou houden. Maar langzaamaan kwam hij op adem, kon hij terug nadenken en zijn situatie overschouwen. Zijn plunje was behoorlijk gehavend en zijn vel was geschaafd, maar voor de rest was hij helemaal in orde. Het naar beneden klimmen was een gemakkelijke karwei. Hij kwam naast het bruisende stroompje terecht, midden in een dichte wildernis. Nergens was een pad te zien en dat vond hij het veiligst. Een eind verder zag hij het kadaver liggen van de drakol die niet meer bewoog. Die was er niet zo goed vanaf gekomen. Arme drakol, dacht Danlin. Hij schaamde zich omdat hij het leven van dat beest had opgeëist om zijn eigen leven te redden. Maar zo was het nu eenmaal, hij kon de gebeurtenissen niet terug draaien. De drakol was een offer geweest om de alven te redden, dacht Danlin. Nu kon hij zijn missie verder zetten. Nadat hij wat bekomen was, deed hij zijn klederen uit en waste zich in de rivier. Het water was behoorlijk koud maar het deed hem deugd. Hij kwam terug op krachten. Dat moest, want hij mocht hier niet te lang blijven. Als de strijd bij het houten kasteel was afgelopen, zouden ze hem vast komen zoeken. Dan moest hij al ver weg zijn. De krijgers zullen veronderstellen dat hij verder naar het oosten zou vluchten, weg van de mensenwereld. Ze zouden nooit vermoeden dat hij naar het noordwesten wou trekken, naar de steden der onsterfelijken.

Danlin vervolgde zijn weg door het oerwoud oostwaarts en stroomopwaarts, en kwam weldra aan een kruispunt van kloven. Hier kon hij vijf verschillende richtingen inslaan. Welke zou hij nemen? Oost was natuurlijk uitgesloten en west nog meer. Er was nog een kleinere kloof zuidoost, dat was ook geen goede richting. Maar er was ook een nauwe kloof die noordwest ging en dat was de ideale richting. Danlin sloeg die kloof in en merkte dat de begroeiing erg dicht was. Hier kwam nooit een mens voorbij. Met zijn lenigheid en vaardigheid, en soms met behulp van zijn mes, geraakte hij wel door dat oerwoud. Dat ging natuurlijk trager, maar er was geen pad, dus was hij een hele tijd veilig. Opgetogen zette hij zijn tocht verder.

Toen hij een rustplaats voor de eerste nacht had klaargemaakt, had de zon zich al lang verstopt achter de als reuzen boven hem uittorende stukken plateau. Danlin legde zich neer en werd overvallen door zijn herinneringen. Hij leek alles een tweede maal te beleven: de ontdekking van het houten kasteel, de strijd tussen de krijgers van verschillende clans, zijn klim op de houten toren, de ontdekking van de alf...

Hoe dwaas was hij geweest de held te willen spelen! Zou de gevangene zich hebben kunnen bevrijden? Als de onbekende alf het slot verder had open gekregen, was het verder gemakkelijk om langs de torenwand naar beneden te klimmen. De kans was klein dat die alf betrapt zou worden, de drie krijgers waren hem immers achterna gesnel. Wanneer zij beseften dat Danlin hen als bij mirakel was ontsnapt, op de rug van een drakol nog wel, dan zouden de drie krijgers wel naar de toren terugkeren. Tegen die tijd moest de gevangene verdwenen zijn. De alf was zeker gered als hij zijn slot had kunnen openen. Zoniet, zat hij nu nog steeds in zijn cel en was zijn reddingspoging vergeefs geweest.

De wijzen hadden hem nog zo op het hart gedrukt om zich niet van zijn opdracht te laten afleiden. Hij had zijn opdracht in gevaar gebracht om één enkele alf te kunnen verlossen, maar hij werd bijna gedood. En zijn missie diende om alle alven te redden, niet zomaar eentje. Alle alven in de steek laten in een dwaze poging om er één te redden, dat was niet erg slim. Nee, dat zou hij nooit meer doen.

Danlin was volledig uitgeput, de dag was zwaar geweest. Hij viel dan ook snel in slaap. Hij droomde dat hij de alf uit zijn cel had verlost. De krijgers hadden elkaar allemaal uitgemoord, maar na een uur zouden ze weer levend worden. Hij legde dat uit aan de verlost alf, maar die begreep hem niet. Hoe konden die woeste wezens weer levend worden? Danlin slaagde er toch in om hem te overtuigen zich snel uit de voeten te maken. Hij legde uit dat zijn dorp zich in de uitgestrekte wouden van het noordwesten bevond en dat de alf daar zeker welkom was. Dat hij hem later wel over de bergen terug naar huis zou brengen.

Ze namen afscheid en Danlin zag de drakol rustig op de rand van het ravijn mediteren. Hij liep naar het beest toe en begon ermee te praten. Het dier vroeg naar de reden van zijn aanwezigheid en Danlin vertelde hem alles over zijn missie. Dat vond de drakol een edel doel en hij bood aan om hem te helpen. Hij stelde Danlin zelf voor om op zijn rug te gaan plaatsnemen. Samen vlogen ze door de lucht, richting Dandor en Mirtin. In het ochtendgloren zweefden ze boven de gouden koepels van de tempel der beslissingen. De drakol, met wie hij nu erg bevriend was geworden, stelde hem voor om hem op het plein

vóór de tempel af te zetten. Maar dat vond Danlin te gevaarlijk, hij stelde voor om in de kloof te landen onder de tempel.

Danlin schrok wakker. Hij hoorde enkel de vertrouwde nachteluizen, alles was veilig. Wat een dwaze droom, dacht hij. Het idee dat die vreemde alf naar zijn dorp zou willen, leek al even absurd als het idee van een pratende en vliegende drakol. Hij viel terug in slaap.

Twee dagen later bevond Danlin zich in het gebied van de onsterfelijken. Na zijn avontuur aan het houten kasteel was zijn tocht wonderlijk goed verlopen. Hij kon niet zien wat zich bovenop het plateau bevond, hij veronderstelde dat er al hier en daar een huis of een kasteel stond. Maar hier beneden in de kloof kwamen blijkbaar weinig onsterfelijken, enkel sporadisch een wandelaar. Er waren overal wandelpaden aangelegd en er stonden op elk kruispunt pijlbordjes met namen. Danlin kon die namen niet lezen, het waren letters van de onsterfelijken. De onderkant van de steile rotswanden, links en rechts van hem, was gelukkig heel ruw, met tal van stenen of planten waar hij zich kon verstoppen telkens wanneer een paar wandelaars voorbijkwamen. De onsterfelijken hadden geen kwade bedoelingen, zij hadden geen wapens bij zich. Wel passeerden sommigen met dat vreselijke dier, een scherptand, dat ze vrij lieten rondlopen. Het beest zigzagde rond de voeten van zijn baas en besnuffelde de grond. Met zijn gevoelige neus was de scherptand het enige werkelijke gevaar voor Danlin. Gelukkig scheiden alven weinig geur af. En deze kloof was veilig omdat de rand van de rotswand een eindje verwijderd lag van de wandelweg, die slalomde rond een idyllisch kabbelend riviertje, met tal van planten en bloemen aan weerszijden.

Eenmaal bonkte zijn hart tot in zijn keel als een van die scherptanden dichterbij kwam en stilstond om pal in zijn richting te kijken. Met grote ogen keek het dier recht en onbeweeglijk naar het rotsblok waarachter hij zich had verborgen. Hij durfde niet meer gluren, maar wachtte angstig af wat er zou gebeuren. Zijn baas riep hem echter met forse stem terug en de scherptand gehoorzaamde onmiddellijk, nog af en toe omkijkend. De onsterfelijken waren blijkbaar niet geïnteresseerd in wat hun huisdier had ontdekt, zo zelfverzekerd waren ze. Hier verwachtten zij geen indringers. Zij waren onsterfelijk en waanden zich vast onoverwinnelijk. Maar dat laatste, daar was Danlin nog niet zo zeker van.

Zelf was hij echter wél sterfelijk. Indien een scherptand zijn tanden te diep in zijn vlees boorde, dan stierf hij. Hij had zo een goede vriend zien sterven, getroffen door het zwaard van een onsterfelijke. Dat was in de oorlog. Zijn vriend viel getroffen neer, werd langzaam doorzichtig en loste tenslotte op alsof hij nooit had bestaan. Hij is nooit teruggekomen.

Als onsterfelijken door een zwaard worden getroffen, vallen zij ook bewusteloos neer. Maar na een uur komen zij terug bij en de wond is dan volkomen geheeld. Voor Danlin bleef het onbegrijpelijk waarom de scheppers van deze wereld een dergelijk onderscheid hadden gemaakt. Met die discriminatie was het volk van onsterfelijken steeds in een sterkere positie. Of was dat net de bedoeling van de goden? Zo het waar was dat de onsterfelijken zelf deze wereld geschapen hadden, dan moesten zij met de goden een heel dichte band hebben. Waardoor hadden zij dat verdiend? En hoe kwam het alvenvolk dan op deze wereld terecht? Waren zij soms ontvoerd uit een andere wereld? En waarom

dan? Om oorlogen mee te kunnen voeren? Voor hun plezier om te kunnen doden? Of om tot decor te dienen? Tot versiering van hun schepping? Een intelligentere aanvulling op de plaatselijke fauna?

Gedaan met piekeren en treuzelen, vond Danlin, hij moest verder. De tocht naar het centrum van de stad moest worden verder gezet. Hij zette er een versnelde pas in, alven konden door hun licht gewicht heel snel vooruitkomen. Ook al liep hij niet echt, hij stapte zo snel dat de beweging van zijn benen niet te volgen was.

Na een hele tijd kwam hij uit op een bredere kloof. Hij klom ietwat langs de wand omhoog om vanaf een uitstekende richel de vallei te overschouwen.

Vier kloven kwamen hier samen, in drie ervan stroomde water: twee riviertjes die samenvloeiden en dan als één stroom verder slingerden. De samenkomst van deze kloven had deze ruimte vrij groot gemaakt en dat maakte het niet gemakkelijk voor de alf om die over te steken. Tot overmaat van ramp was hier meer volk. De breedste kloof was blijkbaar een favoriete wandelweg. Danlin zag alles bijeen zeker twintig onsterfelijken in de verte. Bij de samenvloeiing zelf bevonden zich echter nog vierentwintig onsterfelijken, de meeste van hen zaten op de grond en waren in gesprek met elkaar. Zij waren duidelijk niet van plan om snel op te stappen.

Danlin overschouwde de situatie. De afstand was te groot om onopgemerkt over te steken. Rechts was een kleinere kloof, daar oversteken was het enige haalbare. Maar hij had de indruk dat die kloof niet naar de Dandor leidde en hem eerder zou terugbrengen naar waar hij vandaan kwam.

Hij wachtte twee uur, maar er kwam geen verandering in de situatie. De groep in het midden bleef zitten en nu en dan kwamen er nieuwe wandelaars. Af en toe sloeg er een koppel de richting in waar hij zich bevond en passeerde gevaarlijk dichtbij. Gelukkig lag hij heel wat hoger en uit de wind. Scherptanden konden hier niet zomaar de verticale wand op.

Een enthousiast geblaf achter hem haalde zijn illusie neer. De scherptand had dezelfde weg genomen als hij en kwam snel dichterbij. Van zijn bazen geen spoor, zij riepen hem ook niet terug. Danlin raakte in paniek. Zou de scherptand aanvallen? Zoniet, zou hij wellicht dreigen en blaffen, zodat hij onbeweeglijk moest blijven stilstaan tot zijn baas eraan kwam om te zien waarom zijn huisdier niet wou terugkomen. Dat zou het einde betekenen van zijn geheime missie.

Hij keek snel opzij. Hij kon van hieruit wel nog verder klimmen. Er was een bijna onmerkbaar glooiing in de rotswand, met nogal wat puntige stenen. Hij dacht niet na, maar begon automatisch te klimmen. De wand was niet naar het midden gericht en er was een kans dat niemand hem hier zou zien.

Danlin klom sneller dan zijn kleine lijf goed vond. Hij hield een pijn in zijn borst waarschuwend hem daarvoor. Maar de panische angst dwong hem zichzelf te overtreffen. Zijn lichaam hield het, hij zou niet oplossen in het niets.

Pas na een hele klim durfde Danlin naar beneden te kijken. De scherptand stond nog steeds op de richel en zocht geen weg om hoger te klimmen. Hij blafte niet meer, maar stond nieuwsgierig toe te kijken.

Het grote gevaar was geweken, hij kon even uitblazen. Toch was er nog gevaar. Op elk moment kon zijn baas komen zien waar zijn dier bleef en waarom hij niet terugkwam. En van op die plaats zouden ze hem goed kunnen zien.

Danlin keek naar boven. Niet zo ver van hem af bleek de steile af te nemen en een kleine kloof te vormen. Als hij daar verder klom, verdween hij uit het zicht van de scherptand.

Hij startte zijn beklimming en trok zich met een grote behendigheid en snelheid aan de uitsteeksels op. Niemand van de onsterfelijken kon zo snel klimmen als alven, daar hadden de goden hen een voordeel gegund. Was het een compensatie? Het leverde enkel het voordeel van de vlucht, bedacht Danlin bitter.

Hier werd de rotswand inderdaad een uitgesleten kloof waar een klein watertje naar beneden kabbelde, af en toe in de wand verdwijnend of hier en daar een watervalletje vormend. De klim werd iets minder steil, want het watertje had een scheur gemaakt in dit rotseiland. Danlin keek omhoog, nog steeds kon hij het einde niet zien. Waar zou hij uitkomen? Wat zou hier bovenop het plateau staan? Kwam hij in de stad terecht? En waar? Het was moeilijk om in dat klovenlabyrint niet te verdwalen. Gelukkig had hij zijn weg vooraf wat uitgetekend, met enige herkenningspunten. Maar nu wist hij toch niet meer precies waar hij was, enkel dat het in de omgeving van de stad was.

Hij voelde zich wat veiliger toen hij voor vrijwel iedereen verborgen was. Tenzij iemand het in zijn hoofd kreeg om ook langs hier af te dalen, dan was er geen uitweg. Danlin deed het wat kalmer aan. Dat was nodig want hij voelde de pijn van zijn spieren. Hij had geen idee hoever hij kon gaan in het overtreffen van zichzelf, zonder dat de dood volgde. Hij kon maar beter wat op adem en op kracht komen. Maar om halt te houden, was er geen tijd. Het risico was te groot.

De kloof werd steeds kleiner: een wig in de grond, uitgesleten in zovele eeuwen door het kleine watertje, de afwatering van het plateau hierboven.

Onverwacht kwam er een draai naar rechts. Nu begon de kloof wat te zigzaggen. Danlin stapte naast een vrij gladde, perfect verticale wand. Wat verderop werd die rand wat ruwer. Hij keek recht omhoog, de wand leek hier niet meer hoog te zijn. Zou hij het wagen hier recht omhoog te klimmen? Het was de nieuwsgierigheid die hem dreef, maar ook het gevaar. De kloof was steeds minder steil geworden en dus werd de kans groter dat er iemand van bovenaf tot hier kwam wandelen. Boven zou hij wel zien waar hij terecht was gekomen.

Hoeveel had hij nu geklommen? Alles bijeen moest hij zeker al enige boogschoten gestegen zijn, vanaf de richel waar hij op de uitkijk gelegen had. Veel hoger kon de klim dus niet meer zijn.

Hij besloot het te wagen. Hij kronkelde zijn lichaam in allerlei bochten om zich zo snel mogelijk op de kleine oneffenheden met zijn benen omhoog te duwen, terwijl zijn handen veilige grijppunten zochten.

Vrij snel was hij boven. Daar veranderde de stenen wand onverwacht in een groene platte bodem. Er stonden allerlei struiken met prachtige bloemen. Uitstekend, dacht hij, hopelijk loopt er hier geen scherptand rond. Op zijn hurken kon hij door de grote struiken heen sluipen tot hij uitkeek over een grote bloementuin. Daarin stond een woning: een huis in natuursteen, waarvan de muren rond waren of afgeronde hoeken

hadden. Op de eerste verdieping sprongen de muren wat in, de rondingen maakten plaats voor met hout beklede veelhoeken die uiteindelijk overgingen in een dak met kleine ronde leitjes. De bovenverdieping had op die manier een prismavorm. Overal waren er vensters van waaruit de tuin zichtbaar was. Dit was duidelijk niet het centrum van de stad. Wat zou hij nu doen?

Van tuin tot tuin lopen om in het centrum te komen was ondenkbaar. Terugkeren evenmin, beneden wachtte hem enkel een smadelijke terugweg. Het was stilaan tegen de avond en de enige oplossing leek hem om hier ergens te wachten, verborgen in een hoekje, tot het donker geworden was. Hij had dit tijdstip zorgvuldig uitgekiend: er zou deze nacht slechts één kleine maansikkel schijnen, met bovendien een grote kans op bewolking. Vanaf morgen nam die sikkel toe en de derde nacht zou ook de sikkel verschijnen van de grootste maan. Dan werd het vast iets moeilijker om onzichtbaar te blijven.

Danlin kroop wat terug en begon zijn tocht door het struikgewas op handen en voeten. De vele bloemen prikkelden aangenaam zijn reukzin en ontspanden hem wat. Hij erkende bloeiende phlox, jasmijn en myrte, waarnaast ook heerlijk geurende kalaboa's groeiden. Deze hoge bloemen hadden kleurige bladeren, van groen onderaan tot oranje bovenaan de stengel. De geur kwam uit de groene, kleine, haast onmerkbare bloempjes.

Hij had een kwart van een kring rond het huis afgelegd als zijn oog op een klein houten huisje viel dat vanaf de woning niet gezien kon worden. Het stond tussen bomen en struiken op het einde van een kronkelend paadje naar de woning. Het toonde op de hoeken gebeeldhouwde diertjes. Daartussen waren er horizontale planken en er bovenop een vouwdak. Aan de zijkant had de hut een groot venster, onderverdeeld in kleine raampjes. Zou hij erin kunnen?

Goed in alle richtingen spiedend, sloop hij tot de achterkant en gleed dan langs de wand voorzichtig naar de voorkant. Het venster gunde hem een blik naar binnen. Het was er klein, maar vrij leeg. Er stond enkel wat tuingerief en wellicht ook niet het belangrijkste. De kans was klein dat de bewoners hier iets zouden komen zoeken, net nu hij erin schulde. Een scherptand was er blijkbaar ook niet, anders was hij al lang ontdekt. Hij sloop verder tot aan het houten deurtje en opende het voorzichtig. Het was er stoffig, maar voor de rest wel aangenaam. Hier zou hij zich wat veiliger voelen, misschien ook wat kunnen slapen. Hij voelde een lawine van vermoeidheid in zich opkomen: de opgehoopte vermoeidheden van de dagen reizen door het labrynt van kloven, vanaf zijn uitkijkpunt op de koraaltoppen van de Vanuar tot hier, en van zijn avontuur bij het houten kasteel.

Danlin legde zich op de grond op een oud deken dat er lag. Op zijn zij, en opgerold in het deken, kwamen allerlei beelden van zijn tocht voor zijn geest. Geleidelijk werden de beelden vager tot hij in slaap viel.

Hij droomde. Hij stond ineens terug op de piek van de koraaltoren waar hij het landschap had overzien, waar hij begonnen was zijn weg te tekenen, naar de tempel der beslissingen. De koepels van Dandor gaven nauwkeurig aan waar hij moest zijn. Achteraan de stad, waar de gouden tempel lag, daar diende hij zijn laatste klim te doen.

Dan was hij in de tempel. Hij sloop er op handen en voeten door struiken die zomaar in die tempel groeiden. In het schemerlicht stond een groep onsterfelijken in lange

gewaden. Zij zongen: een soort gebrom waarmee zij zich in extase brachten. Achter hen stond een beeld van een vreselijk grote scherptand in steen. Hij leek met gekrulde lippen te grommen en liet enorme driehoekige tanden zien. In zijn bek scheen een vuur te branden dat de ruimte verlichtte.

Plots leek het alsof het beeld van de scherptand hem had ontdekt. Het veranderde in een levend dier en begon verwoed naar hem te grommen en te blaffen.

Het duurde een tijd alvorens Danlin beseftte dat hij wakker was en dat de scherptand echt was. Gelukkig was het deurtje dicht en kon het vreselijke beest niet binnen. Spoedig kwamen daar ook hoorbare voetstappen bij: twee onsterfelijken kwamen nieuwsgierig en onbevreesd zien waarom hun dier zo blafte. Danlin sprong recht en strompelde achteruit tot hij tegen de achterwand botste. Hij voelde zijn gezicht wit kleuren. Waarom waren hier zo verdomd veel van die beesten? Nu was hij verraden. Of zij hem nu doodden of niet, zijn tocht eindigde hier en daarmee de zin van het bestaan van de Litties. Hij kon nooit meer verder leven als een niets wetende alf. Hij wou zich niet neerleggen bij de gedachte dat hij zijn lot zou moeten aanvaarden en dat de zovele vragen eeuwig vragen zouden blijven. Hij voelde nu ook woede opkomen. Zou hij vechten? Hij voelde aan het heft van zijn mes. Zou hij zelf een uitval doen? De scherptand neersteken?

Ondergedoken

Stil zoemde de taxi door de nacht. Krisian lag ontspannen en zwijgzaam op de achterzetel en keek verwaasd door het glazen dak naar de voorbyschuivende silhouetten. Hij had de houding aangenomen alles op zich te laten afkomen. Het leek of ze door een nauwe gang tussen kolossen gleden. Er waren enkel enige vrachtwagens. De taxi schoof een rijstrook naar rechts op, waar een roze lichtstraal schuin de hoogte in ging. Op het beginpunt van die lijn zweefde de taxi de hoogte in. Een eind verder was er een tweede roze lichtbundel die hen weer een verdieping hoger bracht. Dat herhaalde zich nog driemaal.

De opening tussen de gebouwen was hier iets breder, ze bevonden zich op het niveau waar de gevels schuin omhoog hielden. De gebouwen leken enorme, donkergrijze, afgeknotte kegels die boven hen uittorenden. In dat donkergrijs waren hier en daar verlichte vensters, wat het sombere geheel wat opvrolijkte. Ook de diverse kleuren van lichtlijnen die de diverse routes aangaven, maakten het tafereel een beetje feestelijk. De taxichauffeur volgde nu de rode route, op hetzelfde niveau blijvend. Boven en onder hen zweefden auto's, maar het was 's nachts relatief rustig. Daarboven zag Krisian de open lucht, hoewel dat een relatief begrip is in een gesloten kolonieruimte. Recht omhoog scheen de kunstmaan, eigenlijk de kunstzou die op een laag pitje stond, de nachtverlichting in de kolonie. Daarrond waren kleine lichtjes die wellicht sterren moesten voorstellen. Zij stonden in groepjes verspreid, doch niet willekeurig zoals een echte sterrenhemel, maar in regelmatige patronen zoals bijvoorbeeld de stippen op een dobbelsteen. Ze hadden bovendien allemaal dezelfde lichtsterkte. Wel waren zij enigszins gekleurd: zacht roze, blauw of gelig.

Op de gevels van de piramidekolossen kon Krisian Keltische ornamenten zien in het kunstmaanlicht, enorme bas-reliëfs, van de onderkant tot bovenaan deze bergachtige flats. Dat verwonderde Krisian niet, ook op aarde kwamen steeds meer van die

gebouwen met fantasiestructuren voor, sinds er veel werd gebouwd met nanorobots. De patronen werden in die minuscule robots geprogrammeerd en deze duizenden toestelletjes volgden gedwee hun opgelegde bouwpatronen, rustig hun uitwerpselen opeenstapelend, alsof het een soort bovenzeese koraaldiertjes waren. Het enige verschil met de aarde was dat de gebouwen hier allemaal zo waren en een harmonische eenheid vormden.

Alexander had, sinds zij in de taxi zaten, nog geen woord gesproken. Krisian voelde zich al evenmin spraakzaam en slikte zijn vragen in.

De taxi zweefde een paar rijstrookbreedtes naar rechts, nauwkeurig de nu fijne lijntjes volgend, terwijl zij vaart minderden. Zij stopten op dezelfde hoogte die ze al een tijdlang hadden aangehouden voor een uitholling in het rechtse flatgebouw. Op de richel was ruim plaats voor taxi's om aan te komen en te vertrekken. De taxi stopte keurig voor de ingang en de portier opende met een vriendelijke groet de autodeur om uit te stappen. Alexander wendde zich tot een klein apparaatje binnen op de zijkant van de zwever, waarop in cijfers de prijs verscheen. Hij raakte één maal een knopje aan en daarmee leek de klus geklaard.

Ze stapten uit, de ingang van het hotel binnen. Boven de ingang stond: 'Starship Harbour', een naam die ook op andere kolonies bekend was als hotelnaam en op hoge kwaliteit wees. Hij zou hier zeker niets tekort komen.

De onthaaldesk van het hotel was een tafelblad dat eigenlijk een magnetisch veld was, zonder enige materie. Wel ingekleurd met langzaam door elkaar draaiend, pastelkleurig licht, als een bont wolkendek op een verkeerde hoogte. Om het geheel sober te houden was de wand erachter eenvoudig en natuurlijk bezet in een soort bruin fluweel. Twee keurige mannen en drie beeldschone vrouwen stonden achter het wolkenblad met de typische geruststellende, maar toch kunstmatige glimlach. De hostesses hadden een uniform, maar het eenvormige werd wat gebroken omdat ze digitale stoffen droegen met verschillende, langzaam veranderende patronen.

Krisian diende zijn handtekening in een heus boek te zetten, het leek wel enorm oubollig na het betaalsysteem van de taxi. Maar het was Krisian al eerder opgevallen dat ouderwetse zaken hier mode waren, te midden van de modernste apparatuur. Toch contrasteerden het boek en de fluweelwand vreemd met het deskblad en andere moderne zaken, zoals de digitale wandbekleding aan de overkant of een wolk met lichtgevende kunstvliegjes die Krisian geluidloos boven een tafeltje zag dansen, dat dan weer gewoon uit glas bestond.

Een van de drie dames in digitale jurk deed het welkomstwoord en besloot met: "Deze heer zal u leiden." Haar kleed liet zachtpaarse kringen zweven over kleine, roze, kronkelende lijntjes. Haar haren leken een natuurlijk donkerblond, maar als je goed keek, zag je dat er hier en daar een paarse schijn overheen gleed.

De deftige, ouderwets geklede heer die ze had aangewezen, leidde zonder een enkel woord hen beiden door de ene gang na de andere tot aan een lift, waar zij binnenstapten. Hier werd niet bespaard op personeel, dacht Krisian, zij verkozen de mens boven elke kunstmatige gids, groot of klein. De lift zette zich in beweging, duidelijk naar beneden. Hij leek helemaal tot de onderste verdieping te zakken. Krisian voelde aan de beweging dat de lift nu horizontaal verder gleed, uiteindelijk een ruime bocht maakte en tot

stilstand kwam. De deuren gleden open en in plaats van in een chique gang te staan, stonden zij in een sombere hal met een kleine lamp aan de zoldering. De bediende sloot de deuren van de lift achter zich en verdween zonder een woord te zeggen, een weinig gebruikelijke onvriendelijkheid voor een dergelijk hotel.

Nu pas zag Krisian dat er nog een andere man aanwezig was, die het een en ander bij had.

“Dit is Zebo,” sprak Alexander snel, “hij zal ons verder helpen.”

Zebo was een middelgrote, breedborstige en gespierde figuur. Zijn strenge gezicht, met groengrijze ogen onder donkere wenkbrauwen, een dunne benige neus en lippen contrasteerde met zijn golvende, omberkleurige haardos die tot aan zijn schouderbladen reikte. Hij droeg een hemd met digitaal textiel, waarop een halfnaakte vrouw danste, telkens hij zich bewoog. Zijn broek had de stijl van een antieke westernfilm. Er stonden drie vijfpuntige sterren op getekend, alsook een pistool, een colt. Zebo had twee halsbanden mee, die hij aan hen gaf. “Deze doe je om.” Hij had een schorre basstem.

Alexander deed er vlug een aan en Krisian volgde zijn voorbeeld. Zij kregen ook andere klederen om aan te doen.

“De halsbanden geven je een ander uiterlijk, een laagje cellen die over je gezicht glijden en je onherkenbaar maken. Kijk vooral nooit in een spiegel zolang je dat ding aan hebt, het is nogal choquerend,” waarschuwde Alexander.

Ze stapten de ruimte uit door een kleine ijzeren deur, ze leken wel een halve eeuw in de tijd teruggekeerd.

Tot Krisians verrassing stonden ze nu buiten. In een lange gang die langs de buitenzijde van het gebouw liep, over de balustrade, was er een open kijk op de nachstad. Er waren loopbanden. Zij stapten op de loopband die hen naar rechts voerde en stapten spoedig over op een tweede, snellere. Desondanks bleven ze zelf nog snel verder stappen. Ze kwamen aan een kruising, waar zij telkens zijwaarts van de ene band op de andere overstapten. De gang werd nog breder en kronkelde langs de Keltische uitstulpingen van het gebouw. Ze konden op nog snellere banden overstappen en bleven er bovendien een flinke vaart in houden.

Alexander verbrak onverwachts het stilzwijgen.

“Het spijt me dat je deze nacht niet in dat chique hotel zal slapen, Krisian. We kunnen het echt niet riskeren. We houden de kamer wel en hebben er zelfs je bagage naartoe gebracht. Als de daders het op jou gemunt hadden, zullen ze je wel snel gevonden hebben en blazen ze misschien wel je kamer op.”

“Overdrijf je nu niet?” vroeg Krisian. “Of heb je aanwijzingen in die richting gevonden?”

“Enkel vermoedens. We zullen wel zien. Zebo is de eigenaar van Far Point, de zaak waar de aanslag gebeurde. Hij heeft vrienden in het hotel ‘Starship Harbour’. Die zullen er wel voor zorgen dat elke scanner zal aangeven dat je levend en wel in die kamer aanwezig bent. In werkelijkheid ben je straks bij Zebo thuis, een paar verdiepingen boven de zaak waar de aanslag gebeurde.”

Krisian was sprakeloos, dat was wel heel stoutmoedig.

Alexander grinnikte. “De laatste plaats waar ze ons zullen zoeken.”

De loopband bracht hen nu via een voetgangersbrug naar een ander flatgebouw. Krisian probeerde de afgelegde weg te onthouden, maar vreesde dat hij die niet zou kunnen

reconstrueren. Er kwamen nog een paar overstappen. Ze liepen over de loopbanen langs de flank van het gebouw, daarna namen ze een richting dwars door het gebouw en staken nog een paar straten over.

“Jij was er niet op die noodlottige avond omdat je afspraken had die je niet wou uitstellen,” wendde Krisian zich tot Alexander. “Was dat toeval of had je een vermoeden?”

“Dat was puur toeval, anders was ik evengoed dood. We vermoeden dat de vechtrobot een SS48 was, gemaakt door de Suk’dans: de hagedissen die in een cel hiernaast wonen. Een dergelijke robot is werkelijk topklasse. Die heeft maar een klein onderdeel van een seconde nodig om te zien wie er in de zaal zit en hen gelijktijdig uit te schakelen. Met intelligente pijltjes. Die dringen door alles heen. De robot heeft niemand gespaard, behalve jou. Heb jij daar een verklaring voor?”

Krisian grijnsde. “Het mocht dan een topklasse gevechtsrobot zijn, ik had een topklasse beschermepak aan. Intelligente weefsels die het slimme gif van de pijltjes bestrijden. Plus een onzichtbaar schild rond mijn hoofd. Ik had het meest gesofistikeerde beschermepak aan, hier bekend. Mijn collega’s hadden slechts hun aards beschermepak.”

Krisian vroeg zich af of Alexander hem geloofde. Wellicht dacht Alexander niet dat hij opzettelijk gespaard was gebleven. Dat zou een erg verdachte situatie zijn die suggereerde dan hij mee in het complot zou zitten. Of bracht Alexander hem net bij Zebo thuis om hem goed in de gaten te kunnen houden?

“Je moet later maar eens vertellen waardoor jij aan een dergelijk beschermepak draagt Krisian. Houd het de eerste dagen nog maar even aan.”

De drie nachtwandelaars stapten over op langzamere loopbanden en stapten er tenslotte af. Dan wandelden ze nog even door tot aan Zebo’s woning. Ze stapten de hal in die Krisian diezelfde dag was binnengegaan. Daar namen ze een lift en stegen tot twee verdiepingen boven de hal. Hopelijk krijg ik nu een eigen kamer en laten ze me met rust, dacht Krisian, ik sta op instorten.

Zebo bracht hem heel snel naar een kleine, comfortabele slaapkamer. Hij drukte even met de wijsvingertop en de deur schoof open. “Wij hebben gastenkamers,” lichte hij toe. “We laten je nu met rust, je moet zien te recupereren. Je doet er maar zo lang over als je wilt, hier ben je veilig. Wil je tranquillizers?”

Krisian wees het aanbod vriendelijk af. Het kon hem niet schelen dat hij veel te onrustig was om onmiddellijk te slapen. Het was nodig om alle voorbijgebeurtenissen nog even door te nemen alvorens zich naar dromenland te begeven.

Als Zebo en Alexander afscheid hadden genomen, legde hij zich op het bed en draaide het licht zacht. De verlichting was een lichtgevende plafondbedekking.

Voor de tweede maal die avond lukte het Krisian niet om de voorbijgebeurtenissen bedaard te overdenken. De hallucinante beelden van zijn vorige droom mengden zich nu met donkere silhouetten van reusachtige afgeknotte piramides die hem schenen te bespotten. Hij moest er iets op vinden. De oude methode, dacht Krisian, ik maak een mondeling verslag van de gebeurtenissen.

Hij nam zijn zakcomputer: een klein, plat doosje, en plaatste het op zijn nachtkastje.

“Computer, start geluidsopname.”

Krisian viel in slaap nog vóór hij een zin had gedictieerd en droomde. Hij bevond zich in een totaal andere wereld. Het landschap was een groot plateau met heel veel diepe scheuren. Hij hoorde hulpgeroep. Hij zat op een tamme pterodactyl en zweefde over het landschap. Hier en daar stegen enorme dampen op van vulkanische oorsprong. Krisian was benieuwd waar het hulpgeroep vandaan kwam. Het leek een fijne, hoge stem, een kinderstem, smekend en wanhopig. Hij cirkelde over de eilanden die de waterlopen uit het plateau hadden gevormd. Toen werd het hulpgeroep luider, duidelijker. Op de plaats waar het geluid vandaan kwam, liet hij zijn zweefdier naar beneden duiken, een kloof in. Hij eindigde in een scheervlucht op de bodem van de kloof, in zacht zand. Het zou heel moeilijk worden hier terug op te stijgen, besefte hij. Het beest had een aanloop nodig en diende eigenlijk van een kleine hoogte af te springen en even te zweven, alvorens het klapwiekend kon opstijgen. Maar de noodroep liet hem niet koud. Hij wou zo snel mogelijk de ongelukkige vinden.

Hij zocht zorgvuldig de wanden van de rotsen af en legde soms zijn oor erop. Zo kwam hij bij een kleine opening waar hij zich doorheen wrong. Hij kwam in een ondergronds labrynt terecht met talloze gangen en passeerde een aantal grote ruimtes. Overal was een zacht licht aanwezig en Krisian vroeg zich af hoe dat kon. Het leek niet erg natuurlijk. Stalactieten en stalagmieten waren er in overvloed, de gekste bouwsels na eeuwen van doorsijpelen en erosie. Smalle, hoge tempels met gladde, bobbelige pilaren, met gordijnen van steen. Op sommige plaatsen schitterden diverse halfedelgesteenten. Het werd steeds mooier en nu waren er zelfs al grote, geslepen diamanten, robijnen en saffieren in de wanden. Hij wou zich echter niet laten verblinden door al deze pracht, hij had hier immers een opdracht: er was iemand in nood. Nu hoorde hij terug de stem, maar van welke richting kwam die? Hij moest richtingen uitproberen en liep door verschillende gangen. Hij deed geen moeite om zijn afgelegde weg te onthouden, het scheen helemaal niet belangrijk.

Hij kwam aan een deur. Hij hoorde dat de stem afkomstig was uit de kamer achter de deur. De deur had een oud, roestig slot. Krisian nam zijn zwaard uit de schede en gaf een paar forse houwen. Het slot brak en Krisian kreeg met veel moeite de deur open. Daar stond een klein mager figuurtje, een mensachtige gestalte met puntige oren, grote ogen en verward piekerig zwart haar. Hij had lompen aan, je herkende niet wat voor kledij het ooit was geweest. Ze keken elkaar in de ogen. Maar nu was Krisian niet meer de verlosser. Hij was zelf het kleine mannetje, vol verdriet en pijn.

Krisian schrok wakker. Hij herinnerde zich de droom levendig. Waarom droomde hij dat nu? Waarom deze onbekende, vreemde wereld? En wie was dat puntoormannetje? Waarom was hij dat wezen ineens zelf?

Ach, het was even verkeerd om in elke droom verborgen betekenissen te zoeken, als het verkeerd was te beweren dat die er nóóit zijn. Dit zou wel een willekeurige fantasie zijn. Misschien had hij ooit een gelijkaardige virtuele wereld gezien en was hij die vergeten, mogelijk in zijn kinderjaren.

Hij draaide zich om, hield zich roerloos en dwong zichzelf om niet meer over de droom na te denken. Toch lukte het hem niet om terug in te slapen.

Misschien was het wel goed om de scène in de cafetaria in te spreken op zijn minicomputer, dacht hij. In zijn rapport aan de aarde zou een beschrijving van dat

noodlottig gebeuren zeker niet mogen ontbreken. Al betwijfelde Krisian dat hij er iets mee vooruit zou komen.

“Computer, start geluidsopname.” Het vertrouwde, zachte zoempje klonk.

Krisian vertelde het hele gebeuren van de voorbije dag. Wie er op welke toespraken aanwezig was in het regeringsgebouw, de behoefte aan een avondje uit en de keuze van Far Point. Waarom Louise en Alexander niet mee wilden, met wie hij in de zwever zat. Dan gaf hij een gedetailleerde beschrijving van het interieur, de juiste plaatsen aan de tafel, met zijn gevoelens en indrukken. Enkel de inhoud van de gesprekken liet hij weg.

Er viel een stilte. De computer had nog niet besloten de opname te stoppen.

“Einde opname,” bracht Krisian er eindelijk uit. Hij was beginnen denken en had geen zin meer om nog verder te dicteren. In feite herinnerde hij zich weinig van de aanslag zelf. Enkel dat al zijn tafelgenoten en ook hijzelf van de stoelen gleden en op de grond vielen om daar roerloos te blijven liggen. In zijn droom eerder deze nacht had hij horen schreeuwen en een stukje van de robot gezien. Dat was wellicht een aanvulling van zijn eigen fantasie. Zijn beschermepak was erop gericht hem bij een dergelijke aanslag direct in een schijndoodtoestand te brengen en naar buiten toe alle verschijnselen van de dood na te bootsen, zodat elke scanner, ook de gesofisticeerde van de gevechtsrobot, hem voor dood zouden houden.

Maar er waren ook zijn oorclips. Die namen automatisch alle beelden en geluiden op rond hem. Het minuscule apparaatje stuurde de beelden door naar zijn kleine zakcomputer en deze sloeg het gebeuren definitief op. Krisian had nog niet de moed gehad het te bekijken. Hij had de computer uit zijn bagage niet nodig, hij had zijn digitale ooglenzen in.

“Computer,” sprak hij tegen het platte doosje, dat boven zijn hoofd op de bedplank lag, “laat de beelden zien van de voorbije avond, start op tweeëntwintig uur veertien.” De computer liet nu de beelden zien op zijn digitale ooglenzen. “Focus vooral op de doorgang waar de gevechtsrobot onze kamer binnenkwam.”

Het was heel confronterend zijn collega’s terug voor hem te zien, goed gemustt zoals zij die avond waren en zonder enig besef van wat er nog zou komen.

Vanuit de doorgang recht voor hem kwam de zwevende robot aan, een kegelvorm, bekroond met een halve bol. Hij had een plat vlak onderaan, daar was het aandrijfsysteem met antigravitatie. Daarboven was de eigenlijke gevechtseenheid en de zintuigen. De getroffen Yio gleed van haar stoel en gaf even een volledig zicht op de gevechtsrobot. Nadat Murath uit het beeld verdween, stopte de opname. Dat automatisch uitvallen was nodig om de scanner van de aanvaller niet te alarmeren. Er was nooit een kreet geslaakt, buiten de gil van de kelner, die door zijn positie zicht had op de ruimte ernaast. De vernietiger had zijn gifpijltjes tegelijk naar ieder bereikbaar doelwit gestuwd.

Hij moest die laatste beelden zeker mee doorsturen naar de aarde, als het mocht. De hoeveelheid informatie die via de poort naar de aarde werd doorgestuurd, werd door de poort beperkt en door de regering toegewezen. Daarom had een geschreven verslag de voorkeur. Alles wat hij aan zijn zakcomputer dicteerde, zette deze direct om in schrift. Schrift nam het minste geheugen in.

Iemand klopte zacht op de deur.

“Wie daar?” polste Krisian, toch enigszins op zijn hoede. Alexander kwam de kamer binnen.

“Je kan ook niet slapen, vermoed ik. Ik denk dat we ons beter kunstmatig in slaap laten brengen om te recupereren. Het is hier echt wel veilig, je kan op me rekenen.”

“Heel vriendelijk van je. Zoveel kameraden kwijt op zo korte tijd, het dringt moeilijk tot me door. Wij hadden er even goed bij kunnen zijn. De meesten waren een jaar geleden nog onbekend. We zijn verschillende keren bij elkaar gekomen voor de opleiding tot onze missie, we waren vrienden geworden.”

“We zullen er mee moeten leven, vrees ik. En vooral proberen te blijven leven.” Alexander bleef pessimistisch, of was het de angst?

“Heb je al contact gehad met Louise Michal?” vroeg Krisian plots ongerust. “Zij was die avond blijven doorwerken, ze was toen op bezoek bij de dienst emancipatie. Heb je haar een bericht gestuurd? Ze zal wel erg ongerust zijn. Je moet ze toch beslist berichten dat wij er nog zijn.”

“Dat heb ik al geregeld. Net voor ik het hospitaal binnensloop, heb ik een nachtdienst opgebeld die bloemen levert. Met de groeten van Kris en Alex. Ze weet uiteraard niet waar we zijn. Ik weet wel dat zij in het regeringsgebouw gebleven is, ik hoop dat zij daar veilig is. Je kunt beter niet van hieruit opbellen.”

“Zo slim ben ik ook wel, Alexander. Maar zolang we ondergedoken zijn, kan ik geen enkel onderzoek doen naar het voorval en bijvoorbeeld uitzoeken wie een dergelijke robot ingehuurd heeft.”

Alexander keek bedenkelijk. “Zet dat maar even uit je hoofd en neem je nodige rust. We blijven enkel ondergedoken om te zien wat er met of in je hotelkamer gebeurt. Tot nog toe hebben we nog niets vernomen, dat is al een goed teken. Ik heb hier een stripje mee. Je plakt het op je huid, je slaapt dan precies twaalf uur, daarna word je helder wakker, geen kater, volkomen veilig.”

“Dank je,” zuchtte Krisian en bevestigde prompt de strip op zijn linkerarm, nadat hij zich languit op zijn bed had uitgestrekt. Hij had zelfs niet gewacht tot Alexander de kamer verlaten had. Die kent de weg.

Theetijd

Danlin had nog steeds geen beweging gemaakt als het deurtje openging. Een man van rond de veertig keek nieuwsgierig naar binnen. Hij hield zijn dier tegen: een scherptand met een korte vacht in wit en oker, hangende oren, een brede neus en een puntige staart. Het dier probeerde zich uit de handen van de man te wringen om op hem te kunnen springen. Het blafte, gromde en piepte. Op het gezicht van de man was grote verbazing te zien. Zijn mond bleef open staan, hij staarde met grote ogen en zweeg. Toch zag zijn gezicht er niet onvriendelijk uit en zeker niet vijandig. Boven zijn schouder loerde een vrouw van ongeveer dezelfde leeftijd. Ook zij was verbaasd.

"O! Een alf!" wist zij zachtjes uit te brengen.

Een tijd zei niemand nog een woord. De twee onsterfelijken bekeken hem grondig. Ze zagen een gestalte als van een jongen, met zachte, lederen schoeisels waarvan de riempjes zich verder rond zijn benen wentelden tot aan zijn knieën. Verder een ruwe broek, iets als een hemd dat met touwtjes was dichtgeknoopt en een vestje zonder mouwen erover.

Hij had een lief gezichtje met een kleine neus, veel te grote ogen en vooral te lange, spitse oren. Dat alles onder een bos wild dooreen gestrengeld zwart haar.

Danlin nam de man en de vrouw eveneens op. De man had een smal gezicht met een puntige kin, afgerond door een smal baardje en kort grijs haar. Hij was gekleed in een lange blauwe overall. De vrouw was een stuk kleiner, tussen hem en de man in. Zij had haar lang, donkerblond haar achteraan opgestoken met een zilveren speld. Ze droeg een donkergroene jurk met driehoekjes en golvende lijntjes.

"We w... waren net aan de thee," wist de vrouw uiteindelijk te stamelen, "drink je een kopje met ons mee?"

De man draaide zich nu verbaasd naar zijn vrouw.

"Is dat niet gevaarlijk, schat? Hij heeft een mes bij zich, weet je. We weten niet hoe hij zal reageren."

"Schat, hij ziet er toch lief uit? En heeft hij zijn mes getrokken? Hij is gewoon bang van ons. De oorlog met de alven is voorbij, waarom zou hij ons kwaad doen?"

De scherptand begon terug verwoed te blaffen. De man beval hem zich koest te houden en het beest gehoorzaamde.

"Je moet geen schrik van ons hebben," zei de vrouw, "we zullen je geen kwaad doen. We vinden het fantastisch dat er een alf op bezoek komt. We hebben jullie tot nu toe enkel van ver gezien, weet je. We waren net aan de thee. Heb je geen zin in thee met koekjes en gebakjes? Kom maar mee met ons."

Zij stapten achteruit en namen de hond met hen mee. Danlin vroeg zich wanhopig af wat hij het beste kon doen. Hij besloot dat er weinig anders opzat dan op hun uitnodiging in te gaan. Ze vonden het blijkbaar heel romantisch dat er een echte alf in hun tuin gekomen was. Hij moest daar nu maar gebruik van maken om in hun gunst te komen. Misschien kon hij hen zover krijgen dat zij hem uiteindelijk lieten gaan zonder hem aan te geven, zodat hij zijn tocht nog kon verder zetten. Danlin kreeg terug wat hoop.

Hij stapte op een behoorlijke afstand mee. Zij stapten naar een terras tussen bloemen en vijvers. Daar stond een tafel gedekt met een theepot, kopjes op onderbordjes en heel wat snoeperijen. Danlin had al gehoord van die vreemde gewoonte van de onsterfelijken om voortdurend te eten terwijl zij het evenmin nodig hadden als hij. Alven vonden het een nutteloze bezigheid. Hij had het soms wel eens gedaan met een of andere vrucht die hij vond, maar deze wezens hielden er regelmatig complete maaltijden op na met onvoorstelbare dingen op hun bord.

De beide onsterfelijken zaten terug op hun vertrouwde plaats aan de tafel op het terras als Danlin voorzichtig dichterbij schoof. De man bleef de scherptand vasthouden hoewel die terug kalm was. Het dier had blijkbaar zijn aanwezigheid aanvaard omdat het voor zijn bazen ook in orde was.

"Zet je maar op die stoel. Jeane schenkt je een kop in. We hadden de burens verwacht, maar zij kwamen niet opdagen. Wil je een stuk taart? Er is heel lekkere frambozenbavarois. Ken je dat? Je moet het beslist eens proeven."

De man ratelde maar aan een stuk door en af en toe sprong zijn vrouw in. Na een tijdje won Danlins nieuwsgierigheid het en begon hij toch de bavarois te proeven. Dat bleek best wel lekker te zijn.